

ЛЮБОМИР НИКОЛОВ
ЛЕДЕНИЯТ ВИХЪР НА
СМЪРТТА

Част 3 от „Реката, от която никой не се завръща“

chitanka.info

АКО НЕ СТЕ ЧЕЛИ „РЕКАТА, ОТ КОЯТО НИКОЙ НЕ СЕ ЗАВРЪЩА“ И „НОКТИ СРЕЩУ ОГЪН“

Роден си в тясна планинска долина — последното убежище на хората, след като преди векове в страната са нахлули орди от чудовища, които унищожавали всичко по пътя си. Единствената връзка с големия свят е Реката, от която никой не се завръща. Въпреки забраната на старейшините, ти приемаш предложението на своя приятел, ковача Халип, да тръгнете със сал надолу по течението.

Сред гъмжащите от чудовища области срещате нов приятел на име Брине от областта Бриам — недостъпно плато, до което се стига само по таен подземен проход. Вече сте открили, че чудовищата могат да бъдат унищожавани само по два начина: с огън или чрез обезглавяване. Иначе всяка рана по телата им заздравява за броени минути, а отсечените части се превръщат в малки чудовища, които бързо растат.

Старейшините на Бриам обаче решават да ви задържат. Тъй като оказвате съпротива, бивате осъдени на принудителен труд. Възмутен от това, Брине ви помага да избягате. Гонени по петите от чудовищата и стражата на Бриам, вие отплавате навътре в морето, където е последното убежище — Островното херцогство.

Но и тук премеждията не свършват. Макар че ви приема сред поданиците си, херцог Демерал се отнася към вас с подозрение. Враждебността му се засилва, когато предлагате план за унищожаване на чудовищата. От стари времена е известно, че всяка година чудовищата се събират точно за шест дни в двореца сред изоставената древна столица. Защо го правят и как се побират в него — това никой не знае. Ала ако през тези шест дни успеете да опожарите двореца с купища дърва и земно масло, има надежда веднъж завинаги светът да се отърве от кръвожадните твари.

Отначало херцогът твърди, че планът ви е неизпълним. След това започва да ви създава всевъзможни пречки, макар че не смее да се противопостави открито, защото това би накърнило престижа му. Накрая сте принудени да осъществите сами почти цялата подготовка. Но въпреки всичко два дни преди събирането на чудовищата в столицата вие сте пренесли огромно количество запалителни материали в една стара кула близо до двореца. И в този момент се разкрива цялото коварство на херцога. Смъртно ранен, вашият приятел Авдур се добира до вас, за да съобщи, че сте излъгани. Херцогът е посочил погрешна дата и чудовищата ще пристигнат в града само след няколко часа. За бягство вече е късно. Остава ви само едно — да се барикадирате в кулата и да се надявате, че ще издържите докато зверовете се оттеглят към двореца.

В страшната битка срещу чудовищата вие успявате да победите, ала за това заплащате скъпа цена — за да отблъснете с огън безбройните атаки сте употребили всички запаси от дърва и земно масло. Когато хилядите зверове се отправят към двореца, става ясно, че планът ви е обречен на провал. Освен ако измислите нещо друго...

Преди да започнеш приключението, трябва само да си припомниш още нещо от предишната книга (или да го решиш сега, ако не си чел „Нокти срещу огън“). При разтоварването на дървата в града сте открили едно престаряло чудовище, което едва се движи. Лодкарите настояват да го убиеш, Авдур обаче твърди, че е безвредно. Чие мнение си послушал?

А сега започни от [1](#).

ЕПІЗОДИ

Треперейки от умора, ти стоиш върху старата стена и с усилие вдишваш горещия въздух, изпълнен с дим и мирис на изгоряло. Гледката под теб е фантастична — в подножието на кулата лежат купища мъртви зверове, около които още димят последните главни на огньовете. През двете денонощия на битката трябва да сте унищожили поне хиляда чудовища. А може би и две хиляди — кой може да преброи колко са в тия обгорели камари. Въпреки изтощението, неволно те обзема гордост. До теб, почернял като дявол, Халип явно мисли за същото, защото се ухилва широко и яките му зъби блясват в лъчите на утрото.

— Не мога да повярвам, приятели. Справихме се с чудовищата и останахме живи!

— По-точно не се справихме — мрачно отвърща Брине. — Донякъде намалихме броя им, но те продължават да владеят света.

И ти разбираш, че Брине е прав. Планът да унищожите двореца вече е неосъществим — битката унищожи безценните ви запаси от дърва и земно масло. Да се надявате на втори опит след година би било наивно. Херцогът ясно е дал да се разбере, че не желае успех, а смъртта ви. Ала въпреки всичко не губиш надежда. Неслучайно съдбата ви помогна да оцелеете там, където всички други биха загинали.

— Ще победим, приятели мои — твърдо казваш ти. — Не знам още как ще го сторим, но вече усещам: в близките дни ни очакват велики дела!

— Да бе — въздъхва Халип, който бързо е загубил оптимизма си. — Хубаво ги приказваш, братко, ама вече от плана нищо няма да излезе. Как ще подпалим двореца сега? Без дърва, без земно масло... — Той посочва надолу към вътрешността на кулата. — Даже казанът ми отиде, та се не видя...

Хрумва ти внезапна идея и с усмивка потупваш Халип по рамото.

— Не се безпокой, приятелю. Вярно, със земното масло е свършено, обаче дърва има откъде да намерим. Я ги виж тия сгради наоколо. В тях е пълно с греди. Ще разрушим няколко...

— За четири дни? — скептично подхвърля иззад теб Брине.

— Знам, че ще е тежко — съгласяваш се ти. — Но дотук издържахме, защо да не успеем докрай? Пък може и да измислим нещо по-добро. Нека не се признаваме за победени, преди да сме опитали всичко възможно.

— Слушай, Кагор, дай да слезем долу, че от тия височини взе да ми се вие свят — предлага Халип. — Нали видя, преди малко едва не се изтърсих като зряла круша. Пък после ще приказваме.

Предложението му звучи разумно, а виждаш, че и Брине споделя неговото желание. Сега, след като вече чудовищата са влезли в двореца, няма смисъл да стоите на стената. Ако си съгласен да слезете и след това да спорите, мини на [43](#).

Ако смяташ, че сега е моментът да настояш на своето, продължи на [71](#).

2

Ако Брине има златен медальон, мини на **28**.
В противен случай продължи на **41**.

Загубата на време не е чак толкова голяма. След няколко минути Брине се изправя с готова факла.

— Видяхте ли? Случайно да са слезли нови чудовища?

Халип само изсумтява презрително.

Премини на [29](#).

4

Какъв друг въпрос желаш да зададеш?

Какво смята да предприеме херцогът — мини на **2**.

Как са се появили чудовищата — продължи на **57**.

Как да унищожите чудовищата — прехвърли се на **78**.

Ще загинете ли в това приключение, или ще се спасите —
попадаш на **100**.

А ако нямаш повече въпроси, отгърни на **22**.

Строшена на няколко парчета, грозната черна канара се търкаля в подножието на платото.

— Видяхме му сметката! — усмихва се Халип и те потупва по ръката.

Ако лявата ти ръка е наранена, мини на [47](#).

Ако си здрав и невредим, продължи на [65](#).

За щастие Брине веднага влиза в играта. Той слиза по стълбището, надява медальона на врата си, после величаво кимва на хората и бавно изрича:

— Благодаря, мои верни бойци. Пазете най-зорко онзи там. Тепърва ще реша как да постъпя с него. А сега изчакайте, докато обсъдя положението с мъдрите си съветници Кагор и Халип.

Отдалечавате се към края на площада и сядате край една стена. Халип се ухилва.

— Значи и херцогски съветници станахме, а?

— А да не мислите, че ще ви оставя да мързелувате, след като ме насадихте да поема цялата отговорност за Херцогството? — отговаря в същия тон Брине. — Казвайте сега какво ще правим.

— Вече знаеш моето мнение — отвърщаш ти. — Щом разполагаме с толкова помощници, нищо не ни пречи да изкъртим достатъчно греди от старите здания и да подпалим двореца. Ще успеем, остават ни цели четири дни.

— Абе... — неуверено провлачва Халип. — То, че може, може. И сигурно ще успеем. Ама все пак ме мъчат съмнения, бе Кагор. Ами ако дворецът изгори, пък магическата врата си остане? Какво ще правим тогава? Казвах ви и преди, най-сигурното ще е да потърсим втория жезъл.

— Ти си луд! — трепва Брине. — Ако тръгнем към света на чудовищата, ще трябва да сме само тримата, никой от войниците няма да ни последва. Малко ли ти беше досегашното?

— Е, аз само предлагам — въздъхва Халип. — Каквото речете, това ще правим.

Брине се вглежда в теб.

— Е, Кагор, да не би и ти да подкрепяш тази щура идея на нашия доблестен ковач?

Какво ще му отговориш?

Да — мини на **36**.

Не — продължи на **165**.

След като се спускате в подножието на крепостната стена, вие заобикаляте града отдалече и около един час по-късно достигате реката. Не забелязвате нито веднъж херцога и хората му — те навярно още са там, в центъра около двореца. С въздишка хвърляш един последен поглед към града, сетне повеждаш приятелите си по брега срещу течението.

Мини на **188**.

8

Халип наистина напъва с всичка сила, но вратата не помръдва.

— Абе аз що ли не взема да те изкъртя? — заканително промърморва ковачът.

— Стига глупости! — губи търпение Брине. — За какво са ти тия вехти съкровища? Ако толкова искаш — ето ти тук. Взимай каквото ти харесва, та да не губим повече време.

— Не, ще я изкъртя аз — ядосано пъхти Халип. — Искам да видя какво има оттатък.

Ако го оставиш да изкърти вратата, мини на **15**.

Ако строго му наредиш да прекрати, продължи на **33**.

Прегръщаш ковача през рамото.

— Слушай, Халип, прекалено те обичам, за да те гледам как умираш разкъсан от чудовищата. Остави тая щура идея и дай да си вървим. Наистина нямаме друг избор, освен да опожарим двореца, пък после... да става каквото ще.

Макар и неохотно, след дълги увещания Халип се съгласява.

Продължи на [35](#).

Сякаш си спал само броени минути, когато някой те разтърсва за рамото. Отваряш очи и виждаш над себе си лицето на Брине.

— Вече навлизат в града — напрегнато съобщава бриамецът. — Една част останаха на лодките, други пазят край градската порта, а десетина души заедно с херцога идват право насам. Е, Кагор, дано наистина вярваш, че ще успееш да ги убедиш. Иначе... свършено е с нас.

Въпреки всичко краткият сън е прогонил умората. Надигаш се и отправяш поглед към отсрещната улица. Оттам трябва да дойдат хората на херцога. Брине и Халип застават до теб. Усещаш, че са готови за бой, но сега трябва да разчитате преди всичко на убеждението. И неволно се питаш дали ще намериш най-подходящите думи. Е, скоро ще разбереш...

Минал е около четвърт час, когато херцогът излиза на площада, обкръжен от десетина войници. Щом ви вижда пред себе си, по лицето му се изписва изненада, но той веднага се опомня. Пристъпва напред и злобно се усмихва.

— Ето ви и вас, значи! Дойде време да си разчистим сметките веднъж завинаги.

Мини на **88**.

11

Ако имате факла, мини на **29**.

Ако имате само кратунка със земно масло, продължи на **40**.

Ако нямате нито едното, нито другото, прехвърли се на **67**.

— Ама какво толкова им се плашите? — възкликва Халип. — Гарги някакви си! Ако дойдат, с една ръка ще им видя сметката.

— Не се хвали толкова! — отвърщаш ти. — Ако не бях аз да те сдържам от време на време, досега да си в търбуха на някое чудовище.

— Прав си, Кагор — смутено признава Халип. — Ще те послушам, ама да знаеш, че тоя път прекаляваш с твоята вечна предпазливост.

Щом виждат, че се отправяте към гората, птиците надават дрезгави крясъци и стремително се спускат над вас. Но бързото решение ви е спестило един доста неприятен сблъсък. Едва успявате да се шмугнете между бодливите дървета и ятото налита срещу клоните с оглушителен плясък на ципести криле. Сега, отблизо, можеш да прецениш, че схватката с тях навярно би била смъртоносна. Птиците са повече от двайсет — едри като орли, но с черни прилепови криле, остри нокти, грамадни зъбати клюнове и по един закривен рог върху малките, грозни глави. С две думи — тъкмо птици от света на чудовищата.

Продължи на **83**.

— Ама нали ви казвах одева, бе! — протестира Халип. — Само кости ще намерим там и нищо друго!

— Трябва да проверим — възразява Брине. — Само там не сме погледнали.

Продължи на [56](#).

Мигновено изтегляш меча си, хвърляш се напред... и изведнъж осъзнаваш, че си допуснал грешка. Докато херцогът и предните войници се приготвят за схватка, задните обтягат лъковете си. След броени секунди ще ви обсипят със стрели и това ще бъде краят на приключението.

— Стига глупости, Кагор! — извиква Брине. — Да бягаме!

Втурвате се към най-близката пресечка. Дотам има само двайсетина крачки, ала разбираш, че и това е прекалено много. Сега всичко зависи от съдбата.

Избери продължението — [139](#) или [170](#).

— И двамата нямате капка ум — промърморва Брине. — Добре де, блъскай, като толкова ти е зор.

— Ще блъскам я! — озъбва се Халип. — Гледай сега как ще я изкъртя!

С един замах той вдига тежък, обкован с желязо сандък и го стоварва върху вратата. Раздава се пукот, трясък и ръждивите панци не издържат. След миг вратата рухва и през облак прах пред вас се разкрива ново помещение — тясно, с нисък таван... и осветено! Да, осветено от странно синкаво сияние!

Веднага виждате и източника на светлината — кристално кълбо, прикрепено върху нисък каменен пиедестал. Пристъпвате към него и го оглеждате. В сиянието има нещо странно, почти омагьосващо. Минута или две стоите така, без да откъсвате очи от лъчистата сфера. Най-сетне Брине се опомня и промърморва:

— Това пък какво е? И откога ли е тук?

За миг сърцевината на кристала припламва като мълния. Няколко секунди пред очите ти играят тъмни кръгове, а когато зрението ти се избистря, виждаш в кълбото ясно изображение на каруца. От двете ѝ страни яздят въоръжени стражи. Каруцата минава през висока каменна порта и приближава към огромна недовършена сграда, в която със смайване разпознаваш кралския дворец. Каруцата спира пред стълбището, двама войници взимат от нея неголямо сандъче и го понасят нагоре. За момент образът се замъглява, после виждаш същите войници, но вече на мястото, където стоите сега. Под зоркия поглед на старец със златна корона те отварят сандъчето, изваждат кристалното кълбо и го слагат върху пиедестала.

Изображението изчезва.
— Вълшебен кристал! — ахва Халип. — Също като в приказките
на баба ми!

— Да — кимва Брине. — Кристал, който отговаря на въпросите.

От смайване за момент ти се завива свят и трябва да се подпреш на каменния пиедестал. Невероятно! Кристал, който отговаря на въпросите! Какво ще го запиташ сега?

Какво смята да предприеме херцогът — мини на **2**.

Как са се появили чудовищата — продължи на **57**.

Как да унищожите чудовищата — прехвърли се на **78**.

Ще загинете ли в това приключение или ще се спасите — попадаш на **100**.

Брине отхвърля зверската кожа, изважда меча си и ти виждаш как в другата му ръка ярко блести магическият жезъл.

Продължи на [167](#).

Сърцето ти бие до пръсване. Обзело те е зловещо предчувствие, ала засега чудовищата не ви обръщат ни най-малко внимание — нито проснатите наоколо, нито онези, които се връщат от жертвоприношение пред черната канара.

Ето, вече сте изминали една четвърт от пътя по прохода през гъмжилото... половината... три четвърти... Грамадната яйцевидна скала се извисява над главите ви.

Ето я и ямата за дарове. И едва сега се сещаш, че не сте помислили за нея. Няма ли да предизвикате подозренията на чудовищата, ако не хвърлите нищо в нея?

Ако имаш шепа скъпоценни камъни, прехвърли се на **38**.

Ако нямаш, продължи на **49**.

Продължавате напред по широката пъртина. От време на време минавате край зловещите останки на ужасно обгорени чудовища. След схватката около кулата те с последни сили са се добрали дотук, за да издъхнат наред снежното плато.

— Ама какво толкова ги привлича насам? — недоумява Халип, загледан в поредния черен труп.

— Мислех, че най-много обичат човешко месо, а то ще излезе, че има и нещо още по-важно за тях.

— Потърпи още малко и сигурно ще разберем — отвръщаш ти. — Ето, вече приближаваме края на платото.

Но не е точно така. До ръба на платото ви остава поне половин час път. Пъртината е права като конец — явно чудовищата са отивали към точно определена цел.

Загледал си се напред, затова не забелязваш опасността.

Внезапно Брине те мушва в ребрата.

— Гледай, Кагор!

Ръката му сочи към небето, където бавно се приближава рояк едри черни птици.

— Това пък какво е? — изненадва се Халип.

Брине свива рамене.

— Не знам, но не ми харесва. В този свят на чудовища всичко може да крие смъртоносна заплаха. Дали да не се укрием засега в онази горичка там?

Наистина, само на триста крачки вдясно от вас се тъмнее горичка от ниски бодливи дървета. Ако смяташ, че ще е разумно да се укриете, мини на [12](#).

Ако предпочиташ да продължите напред, прехвърли се на [31](#).

— Добре, убеди ме — кимваш ти. После се обръщаш към Халип.
— А ти какво ще речеш, приятелю?

Халип свива рамене.

— Както кажеш, Кагор. Знаеш, че ти си по-умният. Щом така си решил, ще се върнем в долината. Само че нека първо подремнем малко, а? Грохнал съм от умора.

Ако се съгласиш да поспите, мини на **107**.

Ако държиш незабавно да тръгнете на път, продължи на **180**.

Халип наистина напъва с всичка сила, но вратата не помръдва.

— Абе аз що ли не взема да те изкъртя? — заканително промърморва ковачът.

— Стига глупости! — губи търпение Брине. — За какво са ти тия вехти съкровища? Ако толкова искаш — ето ти тук. Взимай каквото ти харесва, та да не губим повече време.

— Не, ще я изкъртя аз — ядосано пъхти Халип. — Искам да видя какво има оттатък.

— Точно така — обаждаш се ти. — Остави го на мира, Брине. Нека да видим какво толкова са крили зад тая врата.

Продължи на [15](#).

Закъснението се оказва съдбоносно. Преди да достигнете укрытието, птиците завиват настрани и се оказват между вас и дърветата. Вече нямате друг избор, освен да се биете.

Продължи на [58](#).

Когато напускате стаичката с вълшебния кристал, и тримата сте дълбоко замислени. Прекосявате съкровищницата и ти не устояваш на изкушението да вземеш шепа от лъскавите камъни. Кой знае, може да ти потрябват за нещо. След това се изкачвате по стъпалата и тръгвате обратно към централния коридор.

Ако вече сте били в тронната зала, мини на [45](#).

В противен случай продължи на [59](#).

Огненото море бушува няколко часа, а когато около пладне пламъците затихват, от двореца е останала само купчина димящи развалини. Но има и още нещо, което ви кара да изтръпнете. Високо в нажежения въздух виси голям кръг от бяло сияние, през който виждате заснежена равнина.

— Ето значи къде са отивали чудовищата! — възкликва Брине.
— Спомняш ли си, Кагор, ти говореше за магическа врата. Това е тя!
Врата към света на чудовищата!

Мини на **113**.

Бавно прекосявате площада под горещите лъчи на обедното слънце и се изкачвате по високото стълбище на двореца. Вече сте на площадката пред входа, когато отдолу долита властен вик:

— Стойте!

Стреснато се обръщаш. В подножието е застанал херцог Демерал, обкръжен от войниците си.

— Чуйте ме! — продължава херцогът. — Не крия, преди малко исках смъртта ви. Но ме отвращава мисълта, че ще загинете в ноктите на чудовищата. Доблестни мъже като вас не заслужават тъй ужасна съдба. Затова ви предлагам: върнете се и ще ви простя стореното досега.

Настава мълчание, изпълнено с напрегнато очакване. Какво ще отговориш?

Ще се съ согласиш с предложението на херцога — мини на **48**.

Ще откажеш да се върнеш — продължи на **62**.

Устояваш на изкушението с неимоверно усилие на волята. Като в кошмар вървиш нагоре подир Халип, който все тъй високо издига лъскавата си секира. Сякаш е минала цяла вечност, докато най-сетне достигате горното плато. Ковачът изминава още двеста крачки напред по пъртината, сетне спира и бавно се обръща.

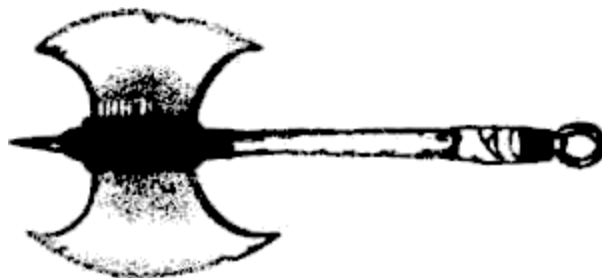
С облекчение извърщаш глава и ти. Не си се лъгал — целият склон зад вас е почернял от чудовища, но сега всички са спрели и с трепетно мълчание очакват следващия жест на Халип. А ковачът хваща секирата си за острието с две ръце, вдига я още по-високо и внезапно с мощен замах забива дръжката в снега. После властно протяга длани срещу чудовищата. Смисълът е прост и ясен: нито едно от тях не бива да пристъпва отвъд топора.

— Сега вървете след мен — заповядва Халип.

Едва когато приближавате магическата врата, ти се обръщаш отново. Чудовищата се тъмнеят в далечината като черна черта по ръба на платото. Ала нито едно не е дръзнало да наруши забраната на победителя.

Прекрачвате през сияещия кръг и заставате пак в прашната тронна зала.

Мини на [156](#).

Прегръщаш ковача през рамото.

— Слушай, Халип, прекалено те обичам, за да те гледам как умираш разкъсан от чудовищата. Остави тая щура идея и дай да си вървим. Наистина нямаме друг избор, освен да се върнем и да избягаме от двореца, пък после... после ще видим.

Макар и неохотно, след дълги увещания Халип се съгласява.

Продължи на **87**.

До ъгъла има само двайсетина крачки, ала знаеш много добре, че хората на херцога ще имат достатъчно време да заредят лъковете си. По гърба ти пролазват студени тръпки. Сега трябва да изцедиш от тялото си всяка капчица сила, за да избегнеш смъртта.

Ако си опитал да бодърстваш (или да работиш), мини на **46**.

Ако си спал достатъчно, продължи на **170**.

Щом изричаш въпроса, в кълбото се появява херцог Демерал — здраво омотан с въжета и проснат край една стена в края на площада. С изкривено от ярост лице той говори нещо на войниците наоколо, но явно думите му не ги впечатляват кой знае колко. Накрая един от войниците го ритва в ребрата и херцогът млъква.

— Тъй му се пада! — ухилва се Халип. — Иска да ги залъже със сладки приказки, ама си е направил сметката без кръчмаря.

Ако имаш още въпроси към кристала, мини на [4](#).

Ако нямаш повече въпроси, продължи на [22](#).

Брине запалва факлата и ти я подава.

— Вземи, Кагор.

— Защо? — изненадваш се ти.

— Да не каже Халип, че все аз командвам.

Под трептящата светлина на пламъка тримата поемате по левия тунел. Скалният коридор лъкатуши и навлиза все по-дълбоко в земните недра. Изминали сте така около двеста крачки и тунелът постепенно започва да се разширява. Пред вас се очертава огромна мрачна пещера. Ниско долу тъмнеят водите на необятно подземно езеро. Отсрещният му край чезне в полумрака.

Внезапно Брине спира като вкаменен и шумно подушва въздуха.

— Стойте!

— Какво има? — пита Халип.

В гласа на Брине нахлува ужас.

— Изгаси факлата, Кагор! Веднага я изгаси!

Ако се подчиниш незабавно, мини на **74**.

Ако попиташ какво го е изплашило, продължи на **93**.

— Дремни бе, Кагор — подканва те Халип, когато вижда, че не си затворил очи. — Дремни, братко, заслужил си го след всичко, което извърши.

— Не ми се спи — излъгваш ти, за да не го обидиш.

Той само поклаща глава.

— Блазе ти. Аз пък направо умирам за сън, ама все ще изтрая някак до края на смяната.

Въздъхваш. Толкова си уморен, че времето тече безкрайно бавно. Борбата със съня е истинско мъчение. Но въпреки всичко издържаш, докато свършва смяната на Халип. Ковачът разбужда Брине, после се просва на кожата и след малко гръмотевичното му хъркане оглася площада.

Ти упорито продължаваш опитите да останеш буден... ала усилията ти стават все по-немощни, докато накрая дрямката неусетно те оборва. Сам не разбираш кога си заспал.

Ако преди малко си настоял да спорите върху стената, мини на **39**.

Ако сте слезли долу, преди да обсъдите положението, продължи на **50**.

— Птици като птици — усмихваш се ти. — Май си станал прекалено предпазлив, Брине.

— Точно така — подкрепя те Халип. — Гарги някакви си! Ако дойдат, с една ръка ще им видя сметката.

— Както кажете — отвръща Брине. — Да вървим, щом сте толкова храбри.

Но преди да сте изминали и петдесет крачки, птиците надават дрезгави крясъци и стремително се спускат над вас. Сега, отблизо, виждаш, че двамата с Халип сте подценили заплахата. Птиците са повече от двайсет — едри като орли, но с черни прилепови криле, остри нокти, грамадни зъбати клюнове и по един закривен рог върху малките, грозни глави. С две думи — тъкмо птици от света на чудовищата.

— Хей, Кагор, ние май сбъркахме! — извиква Халип през оглушителния плясък на криле. — Да бягаме към дърветата!

— Не, късно е вече! — крещи Брине. — Да се бием!

Кого ще послушаш?

Халип — мини на [42](#).

Брине — продължи на [58](#).

След малко отново влизате в съкровищницата и Халип без колебания се отправя към заключената врата.

— Не ми разрешихте миналия път, обаче сега непременно ще я изкъртя — заканва се той.

— И какво толкова ще откриеш? — присмехулно се обажда Брине.

— Остави го, Брине — намесваш се ти. — Нека наистина да видим какво са крили на най-тайното място.

Продължи на **15**.

— Стига детинщини! — строго му се скарваш ти.

— Хайде да си вървим! Не ти ли омръзна вече тая съкровищница?

Халип се нацупва, но все пак прекратява опитите да изкърти вратата и тръгва след теб.

Мини на [97](#).

Жадно вдъхваш чистия въздух. Отново сте на свобода.
— Успяхме! — усмихва се Халип и те потупва по ръката.
Ако лявата ти ръка е наранена, мини на **82**.
Ако си здрав и невредим, продължи на **99**.

Обратният път не ви отнема много време.

След по-малко от час вече сте на площада пред двореца и Брине строява войниците, за да обяви, че решението е взето. Дворецът трябва да бъде унищожен.

Мини на [92](#).

— Да, подкрепям я — решително отвърщаш ти.

— Нека да направим така, Брине. Заповядай на хората да подготвят двореца за опожаряване. За три дни сигурно ще се справят. А междувременно ние ще се опитаме да намерим втория жезъл. Не успеем ли, ще се върнем и ще осъществим първоначалния план.

— Ако сме живи... — мрачно промърморва Брине, после изведнъж се усмихва. — И двамата сте луди за връзване, но с приятели като вас всичко изглежда възможно. Добре, да вървим!

И след като новият херцог дава нареждания на хората си, тримата отново поемат към тронната зала на двореца.

Мини на [55](#).

Вече сте изминали половината път към черната канара, когато се случва най-страшното. Едно от проснатите чудовища надига глава и започва шумно да души.

Изтръпваш! Едва сега съобразяваш простата истина: обработените кожи прикриват външността, но не и миризмата ви!

Трескаво се обръщаш и побутваш другите двама назад. Но вече е твърде късно. Още едно чудовище е привлечено от миризмата ви, после още едно... и внезапно цялата орда с рев се нахвърля отгоре ви.

Изтегляте оръжията, ала успявате да повалите само няколко от зверовете. Останалите ви помитат като лавина и скоро от вас не остава нищо друго, освен кървави петна по замръзналата скала.

Опитай отначало.

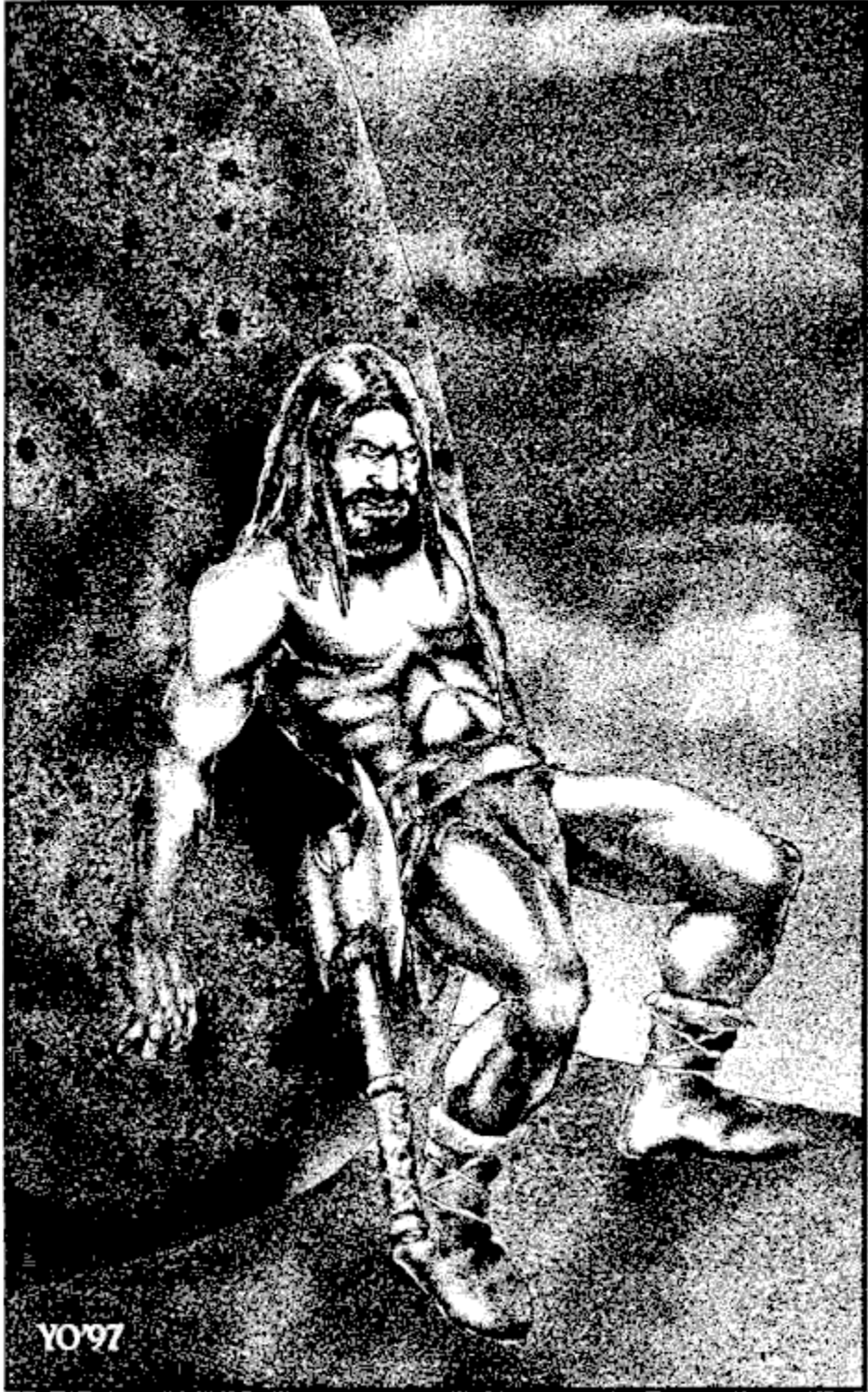
Ето, че все пак камъните ще влязат в работа, казваш си ти и мислено се поздравяваш за идеята да ги вземеш от съкровищницата. После пристъпваш към черната канара, за да я разклатиш, както правят чудовищата. До теб Халип залепва длани в камъка и изведнъж го чуваш да пъхти от напрежение.

— Какво правиш? — тихо съска Брине. — Разлюляхме я, стига толкова!

— Искам да им съборя проклетия идол! — отвърща Халип с яростен шепот.

Досега славният ковач неведнъж е имал безумни идеи, но тази изглежда най-безумната от всички. Ако му попречиш да я осъществи, мини на [77](#).

Ако решиш да му помогнеш, продължи на [90](#).

Събужда те груб ритник в ребрата. Отваряш очи, надигаш се и с отчаяние виждаш пред себе си херцога, обкръжен от десетина войници. Мислено се изругаваш за глупавото решение. Не биваше да спите! Очевидно Брине е задрямал на поста и сега сте изцяло във властта на този жесток и враждебен владетел.

До теб примигвайки се изправят сънените Халип и Брине. За момента двамата са прекалено слисани, за да вземат някакво разумно решение. Изборът зависи само от теб. Какво ще решиш?

Да преговаряш с херцога и неговите хора — мини на **88**.

Да се биете — продължи на **102**.

Да бягате незабавно — прехвърли се на **124**.

Брине пъргаво измъква кратунката и започва да рови из грамадата вехтории.

— Чакайте да направя факла.

— Не се мотай, човече! — изръмжава Халип. — Току-виж отгоре скочили нови чудовища. И без факла ще се оправим някак. Изходът не може да е много далече.

— Как тъй ще вървим в тъмното? — възразява Брине.

Ковачът измъква огнилото си и го размахва.

— Ето, с това. Като щракам, искрите ще осветяват поне колкото да видим къде стъпваме.

Ако си съгласен с Халип, мини на [67](#).

Ако предпочиташ да изчакате, докато Брине направи факла, продължи на [3](#).

В кристалното кълбо мигновено се появява дребно изображение на площада. Херцогът и неговите войници чакат търпеливо. Сменят се ден и нощ, после още един ден и още една нощ, но засадата си остава на място. Едва когато от вратите на двореца започват да излизат първите чудовища, херцогът повежда тичешком своите хора към лодките.

Сетне видението изчезва.

— Няма да ни изпусне проклетникът — въздъхва Брине. — Готов е да загине, но и нас да повлече в гроба. Откъде се взе тая омраза?...

Ако имаш още въпроси към кристала, мини на [4](#).

Ако нямаш повече въпроси, продължи на [22](#).

Втурваш се към горичката, следван от Халип. Брине изругава и хуква подир вас. Но с безразсъдното си спокойствие преди малко ти загуби няколко скъпоценни минути. Избери продължението — **21**, **53** или **69**.

Предпазливо се спускате долу, където сред срутените камъни и последните избити чудовища лежи казанът на Халип — изкривен, продънен и съвсем безполезен, след като вече няма с какво да го напълните. И все пак от него е имало двойка полза. Първо — послужи ви, за да съборите един от последните зверове. И второ — паднал е точно над торбата с храна и кожите, върху които спяхте, тъй че ги е запазил от струите отвратителна черна кръв.

— Видяхте ли, бе? — доволно възкликва ковачът, докато измъква багажа. — Казвах ви аз, че тоя казан ще ни свърши добра работа. Хайде сега, решавайте какво ще правим, че едва се държа на крака. Искам поне малко да си почина.

Отдалечавате се към другия край на площада, сядате върху кожите и ти се обръщаш към двамата си приятели.

— Моето предложение вече го чухте. Знам, че е истинско безумие, но нищо друго не ни остава. Ако успеем да съберем достатъчно греди от старите къщи...

— Безполезно е, Кагор — въздъхва Брине. — Ако имахме поне две седмици, бих се съгласил, но сега разполагаме само с четири дни. Най-разумното е да тръгнем нагоре по реката.

— И какво? — обажда се Халип. — Да не мислиш, че твоите бриамци са ни опекли погача и чакат кога ще се върнем?

— Никакъв Бриам! — твърдо изрича Брине. — Предлагам да отидем във вашата долина. Вярно, избягали сте, но за пръв път ще се завърне някой, който да разкаже за широкия свят. Сигурно старейшините ви няма да бъдат прекалено строги.

Ако се съгласиш с Брине, мини на **19**.

Ако твърдо държиш на своя план, продължи на **54**.

Този тунел плавно слиза надолу. Предвождани от Брине като носител на светлината, вие предпазливо крачите по него. Скалният коридор лъкатуши ту наляво, ту надясно, но не след дълго усещате в лицата си свеж полъх.

— На прав път сме! — радостно възкликва Халип.

И наистина, десетина минути по-късно тунелът ви извежда над стръмен сипей под платото. Поглеждаш към подножието му.

Ако сте повалили идола, мини на [5](#).

В противен случай продължи на [34](#).

След няколко минути отново сте в тронната зала и наистина откривате жезъла там, където ви го показва кълбото. Но колкото и да го въртите около краищата на отвора, не се случва нищо. Без втория жезъл магията е невъзможна.

— И какво ще правим сега? — пита Халип.

Точно същия въпрос си задаваш и ти. Какво да предприемете?

Ако Брине има златен медальон, мини на **73**.

В противен случай продължи на **91**.

С ужас усещаш, че краката ти са омекнали от умора. Сега само съдбата може да те спаси. Избери продължението — [139](#) или [152](#).

— По-леко, мечка такава! — изохкваш ти.

— Извинявай, Кагор! — стресва се Халип. — Забравих, че оде...

— Не се препирайте! — прекъсва го Брине. — Да бягаме! И побързо, ако ви е мил животът!

Втурват се стремглаво надолу по сипея. Сега всяка секунда е ценна. Задъхани стигате до подножието на платото, после тичешком продължавате покрай него и когато се отдалечавате достатъчно, поемате право нагоре по склона. Пътят е труден, но мисълта за страшната заплаха сякаш ви дава крила. От време на време се озъртате към сборището на чудовищата — потресени от падането на своя идол, те продължават да стоят неподвижно. Така ги виждате за последно. Сетне, тъкмо когато достигате ръба на горното плато, зад вас се раздава оглушителен тътен. Цялата планина се разтърсва. А от платото под вас сякаш изригва вулкан. Сред море от пламъци към небето политат изкъртени канари, заедно с обезобразените трупове на безброй чудовища. Трусът е толкова силен, че и тримата се просват по очи в снега.

Когато се надигате, от платото долу няма и следа. На мястото му бушува необятно пожарище. Дори от такова разстояние жегата му опърля лицата ви. Нищо живо не би могло да оцелее сред развилнялата се стихия.

— Видяхме им сметката — изръмжава Халип и изведнъж жално добавя: — Олеле! Ами че аз съм си забравил долу секирата! Отиде ми хубавият топор!

Той се озърта към ухилените ви лица. После тримата едновременно избухвате в смях и поемате по пъртината към магическата врата.

Мини на **158**.

— Чудесно! — прошепваш ти на приятелите си. — Нещата се уреждат. Вървете след мен.

Тръгваш надолу, следван от Халип и Брине. Но когато приближавате подножието на стълбището, херцогът надава свиреп вик:

— Сега!

В следващия миг войниците обтягат лъковете си и ви обсипват с дъжд от стрели. Първите три се забиват право в гърдите ти. Останалото е ясно — падаш на стъпалата и издъхваш сред локва кръв. Такава е съдбата на всеки, който вярва, че един тиранин може да изпитва съчувствие...

Нищо, казваш си ти, сега това няма значение. Важното е да осъществите безумния план на Халип. И изведнъж те обзема някакво лудешко веселие. Вярваш в съдбата — не може да сте преминали през толкова изпитания, само за да загинете точно накрая.

Пристъпваш към черната канара — уж за да я разклатиш, както правят чудовищата. До теб Халип залепва длани в камъка и го чуваш как пъхти от напрежение.

Продължи на **90**.

Събужда те груб ритник в ребрата. Отваряш очи, надигаш се и с неописуемо изумление виждаш пред себе си... херцога, обкръжен от десетина войници. Мислено се изругаваш за глупавото решение. Не биваше да спите!

Очевидно Брине е задрямал на поста и сега сте изцяло във властта на този жесток и враждебен владетел.

Но как се е озовал тук? Как е накарал войниците да преодолеят страха си от чудовищата? И най-вече защо?

— Не си чак толкова умен, Кагор — злобно се усмихва херцогът. — Нима мислеше, че ще ви оставя на чудовищата, без да проверя дали не сте оцелели. Не, драги мой, един истински владетел изпипва нещата докрай. Особено, когато от тях зависи... впрочем, това не те засяга.

До теб примигвайки се изправят сънените Халип и Брине. За момента двамата са прекалено слисани, за да вземат някакво разумно решение. Изборът зависи само от теб. Какво ще решиш?

Да преговаряш с херцога и неговите хора — мини на **88**.

Да се биете — продължи на **102**.

Да бягате незабавно — прехвърли се на **124**.

Обръщате гръб на магическата врата и поемате напред по заледеното плато. Не е трудно да откриете пътя си — чудовищата са утъпкали дълбока пърина през преспите. На места от снега се подават ниски, разстлани храсти с жилави клони. Халип се препъва в един от тях и изругава.

— Да му се не види и светът, и чудото. Ама то си е така — какъвто светът, такива и обитателите му.

— Не се оплаквай, Халип — подхвърля Брине. — Нали ти ни доведе тук. Е, търпи сега.

Продължи на **18**.

Огненото море бушува няколко часа, а когато около пладне пламъците затихват, от двореца е останала само купчина димящи развалини. Но има и още нещо, което ви кара да изтръпнете. Високо в нажежения въздух виждате кръглия магически отвор. Огънят не го е унищожил!

Мини на [113](#).

Всичко се решава буквално за секунди. Един грамаден зъбат клон разкъсва дрехата на рамото ти, но това само те подтиква да тичаш още по-бързо. До горичката остават само няколко крачки! Ето, стигнахте!

Едва успявате да се шмугнете между бодливите дървета и ятото налита срещу клоните с оглушителен плясък на ципести криле.

Мини на **83**.

— Просто не познаваш нашите старейшини — възразяваш ти. — Паднем ли им в ръцете, повече няма да ни пуснат. Иначе си прав, наказанието сигурно ще е леко. Обаче така и ще си останем в долината. Затова настоявам отново — сега е единственият ни шанс да сторим нещо. Нали така, Халип?

— Аз съм с теб, Кагор — усмихва се ковачът. — Каквото кажеш, това ще направим.

— Е, щом сте рекли, да опитаме — въздъхва Брине. — Но сега поне да подремнем малко, че всички едва се държим на крака.

Ако се съгласиш да поспите, мини на [107](#).

Ако държиш незабавно да започнете работа, продължи на [81](#).

Макар че решението е взето, вие дълго стоите пред магическата врата. Усещаш как въпреки ледения вихър, по гърба ти се стичат струйки пот. Какво ли ви чака от другата страна? Не беше ли безумие да вземете тъкмо това решение?

Халип се престашава пръв. Виждаш го да прави крачка напред... и в следващия миг той вече е от другата страна, нагазил до глезени в снега. После се обръща и махва с ръка.

— Хайде, идвайте! Няма страшно!

Пристъпваш до него и се оглеждаш. Попаднали сте насред просторно планинско плато, покрито със сняг. Тук-там от снега стърчат остри сиви скали. Пред вас утъпканата от чудовищата пътека отива към далечния край на платото и изчезва отвъд него. А там, откъдето сте дошли, сега меко потрепва сиянието на магическия кръг, през който различавате прашната, сумрачна тронна зала. С въздишка обръщаш гръб на видението. Кой знае дали това не е последният ти поглед към родния свят...

Ако имаш шепа скъпоценни камъни, мини на [196](#).

В противен случай продължи на [125](#).

Честно казано, когато тръгвате по десния коридор, ти очакваш Халип да излезе прав. Но се оказва, че тук няма никакви килии. Само прав тунел, изсечен в скалата. На равни интервали от стената стърчат ръждясали халки за прикрепване на факли. Изминавате така стотина крачки и най-сетне тунелът свършва пред масивна врата, край която лежат човешки кости, обгърнати в останки от стоманена ризница. Голям железен ключ още стърчи от ключалката. Избутваш вратата навътре, прекрачваш прага и попадаш в голямо помещение, пълно с прашни сандъци.

— Това пък какво е? — недоумява Халип.

— Май се досещам — отвърща Брине.

Той изтичва към най-близкия сандък, вдига капака и измъква отвътре шепа лъскави камъни.

— Виждаш ли? Скъпоценни камъни. Тук е била кралската съкровищница.

Халип оглежда камъните и презрително изкривява устни.

— И какво им е скъпоценното? Камъни като камъни, само дето лъщят. Женорята се гиздят с тях и толкоз.

— Не знам — признава Брине. — Обаче съм чувал, че едно време хората мило и драго давали за тях.

Ти също си чувал подобни предания, макар да не знаеш за какво са служили тези разноцветни, полупрозрачни кристали. За всеки случай проверяваш останалите сандъци, но и тяхното съдържание е подобно — вътре има или лъскави камъни, или малки златни кръгчета. Вече се готвите да тръгнете обратно, когато Халип посочва една врата в дъното на помещението.

— Ами там какво ли има?

— Сигурно пак същото — махва с ръка Брине. — Хайде да си вървим, нали бързаше да излезем оттук?

— Е, като проверяваме, поне да го вършим докрай — отвърща Халип и буца вратата, но този път тя се оказва заключена.

— Там трябва да са най-скъпоценните камъни — шеговито подхвърля Брине. — Натискай, Халип, натискай!

Ако вече сте минали през тронната зала, мини на **20**.

Ако още не сте били там, продължи на **8**.

Този път вътрешността на кристала потъмнява. Сетне дълбоко вътре бавно се появява тронната зала на двореца. Върху трона седи замислен мъж с прошарена брада, златна корона и дълга червена мантия. Внезапно той трепва, защото вратата се отваря и пред него пристъпва...

— Херцогът! — ахва Халип.

— Тихо! — смущава го с лакът Брине. — Наистина е херцогът, но не нашият, а сигурно прапрапрадядо му, братът на краля. Гледай сега!

Халип подсмръква развълнувано и привежда глава по-близо до кълбото. А в него се разиграва изненадваща сцена. След херцога в залата нахълтват десетина въоръжени мъже. Без да се колебаят нито миг, те обкръжават краля и насочват мечовете си срещу него. Виждаш как лицето на владетеля се изкривява от изненада и скръб. Той изрича нещо към брат си, но вместо отговор херцогът се разсмива подигравателно.

И изведнъж идва ред на херцога да прехапе устни. Защото също тъй внезапно в залата нахълтва многоброен отряд на кралската стража. След кратка схватка трима от хората на херцога са убити, останалите захвърлят оръжията.

Кралят бавно пристъпва напред и отново казва нещо на брат си, но той извързва глава и плюе в подножието на трона.

В следващия миг виждате коридора на подземната тъмница. Двама мъже с черни плащове подават на тъмничаря издута кесия и той отваря една от килиите. Отвътре излиза херцогът — мръсен, брадясал и измършавял, но с пламъчета на неугасима злоба в очите.

Новата сцена ви го показва в тясна стаичка, седнал пред костелив старец в черни одежди. Херцогът размахва юмрук и оживено говори. Старецът го изслушва, после се поколебава за миг и измъква от ковчезето до себе си два къси жезъла. С единия от тях описва кръг във въздуха... и през кръга виждате заснежена равнина, из която бродят тълпи от грозни рогати създания.

— Чудовищата! — задавено възкликва Брине.

За момент образът се замъглява, после виждате отново краля в тронната зала. Но сега пред него стоят херцогът и старецът в черно. По двата жезъла в ръцете на магьосника пламти ярко сияние. С рязко движение той ги притиска един до друг и светлината става почти ослепителна. Кралят скача от трона и посяга да го спре, но вече е късно. Магьосникът замахва, описва във въздуха широк кръг и пред трона се появява отвор, оброчен от бяло сияние. Няма съмнение — това е магическа врата към отвъдния свят. А през нея като черна вълна нахлуват десетки, стотици чудовища. Кралят пръв пада под ноктите им, но след секунда херцогът и магьосникът споделят страшната му съдба.

Кристалът изгасва.

— Ето значи как е било — промърморва Брине. — Херцогът сигурно си е правил сметката другояче, но нещо се е объркало.

— Или просто е полудял от злоба — допълва Брине. — Така или иначе, видяхме резултата. Нищо чудно, че нашият херцог толкова яростно ни пречеше да влезем в двореца. Той сигурно знае истината и се бои да не я научат и други. Какво ли ще кажат островитяните, ако разберат, че ги управлява потомъкът на предател?

Една-две минути и тримата мълчите, потиснати от видяното. Внезапно Брине трепва.

— Чакайте! Имам идея! — Той се обръща към кристала и високо изрича: — Може ли да бъде затворен онзи кръг?

Отговорът незабавно се появява пред очите ви. Виждаш как Брине стои пред отвора с двата жезъла в ръце. Щом ги притиска един до друг отново пламва ослепително сияние. Брине присвива очи, плъзва върховете на двата жезъла по очертанията на кръга... и отворът изчезва!

— Значи това е решението! — възкликва Брине. — А къде са жезлите? Сигурно още лежат в тронната зала.

Този път кристалът се затъмнява почти за минута. Когато отново просветва, виждате единия от жезлите да лежи под дебел слой прах недалече от трона.

— Ами другият? — обажда се Халип.

В кълбото веднага се появява нова сцена. Дълга върволица чудовища минава през залата и изчезва през отвора към заснежения

пейзаж отвъд. Неочаквано един от зверовете се навежда. Когато се изправя, в лапата му меко сияе вторият жезъл. Чудовището го оглежда любопитно, после минава през отвора и изчезва.

— Значи са го отнесли! Но къде е сега вторият жезъл? — настоява Брине.

Кристалът остава тъмен. Може би магията му няма власт над снежния свят отвъд отвора. Така или иначе, вторият жезъл е недостъпен за вас.

Ако имаш още въпроси към кристала, мини на [4](#).

Ако нямаш повече въпроси, продължи на [22](#).

Трескаво измъкваш меча си и изкрещяваш:

— Удряйте, ако ви е мил животът!

Сетне ви обгръща вихър от черни пърхащи криле, осеяни с остри нокти. Въртиш меча като обезумял, край теб проблясва секирата на Халип. Сякаш от много далече дочуваш някакъв глас да надава свиреп боен рев и с изненада разбираш, че това е твоят собствен глас. Разсечени птици рухват върху снега, като ви обливат с фонтани от черна кръв.

Не знаеш колко е продължило това безумие. Когато най-после се опомняш, половината птици лежат мъртви около вас. Другите са осъзнали, че имат работа с опасен противник и бавно отлитат към хоризонта.

Задъханият Халип се подпира на секирата и плюе върху почернелия сняг.

— От мен да го знаете, само луд човек би отворил врата към подобен свят.

Няколко минути почивате от страшната схватка, сетне прибирате оръжията си и продължавате напред.

Мини на [96](#).

Излизате в централния коридор, минавате покрай мъртвото чудовище и продължавате напред. Леденият вихър става все по-силен и след малко виждаш източника му — голяма отворена врата в края на коридора.

Бавно се приближавате към вратата и прекрачвате отвъд нея.
Мини на **182**.

— Не се сърди, Брине, обаче Халип е прав — казваш ти. — Винаги можем да избягаме, но нека първо да видим дали островитяните няма да се вслушат в гласа на разума. Пък имаме и с какво да ги впечатлим, нали така?

И при тия думи ти посочваш надолу към грамадите от убити чудовища. Но Брине само отново поклаща глава.

— Да беше само до островитяните, щях да се съглася. Обаче те във всичко се подчиняват на херцога. Е, няма да споря. Щом така сте решили, ще се присъединя към вашето мнение. Дано да излезе, че не съм прав.

Мини на [94](#).

— Не бързай, Халип! — извикваш ти. — Пригответи оръжието и чакай!

— Ама защо? — обидено пита Халип. — И двете мога да ги посека наведнъж, както са се уплашили.

Сякаш разбрали заканата му, двете чудовища изведнъж се втурват към един тунел в десния край на пещерата.

— Видя ли защо? — строго се обажда Брине. — Показаха ни изхода от тия катакомби. Как щеше да се измъкнеш без тях, умнико?

— Ей, вие не оставяте човек дума да продума, бе! — въздъхва Халип. — Ама вярно, прибързан съм си.

Когато след малко тръгвате по тунела, от чудовищата вече няма и помен. Тъмният коридор пред вас плавно слиза надолу. Крачите предпазливо през мрака и не след дълго усещате в лицата си свеж полъх.

— На прав път сме! — радостно възкликва Халип.

Наистина, десетина минути по-късно тунелът ви извежда над стръмен сипей под платото. Спускате се долу и седате да починете за малко.

— Е, вече изпробвахме всичко — унило казва Брине. — Не ни остава друго, освен да се върнем.

Да, това е самата истина. Трябва да се върнете.

Два часа по-късно вие сте на горното плато и за последен път хвърляте поглед към гъмжилото от чудовища.

— Нищо не успяхме да сторим — тъжно казва Халип. — И какво ще правим сега?

Ако Брине има златен медальон, мини на [149](#).

В противен случай продължи на [174](#).

— Не, ваше височество — високо отговаряш ти. — Предпочитам чудовищата пред вас.

— Точно така! — добавя Халип. — Те поне не си крият гадните навици!

И тримата решително обръщате гръб на херцога.

— Не! Не влизайте! — крещи херцогът, после се развиква към хората си: — Какво чакате, глупаци? Стреляйте!

Няколко стрели профучават из въздуха, но в бързината войниците не са се прицелили точно. Не им дават възможност за втори опит. След миг вече сте отвъд вратата и насреща ви лъхва студен вятър.

— Какво е това? — трепва Халип.

— Не знам — вдигаш рамене ти. — Миналата година, когато се промъкнах дотук, пак духаше така.

— И моят учител, старият Берат, разказваше за тоя вятър — обажда се Брине. — Той на няколко пъти с риск за живота си беше идвал до портите на двореца.

Халип плахо се озърта към теб.

— Ами ако това е вятърът на смъртта? Не се смей, Брине! Тая приказка съм я чувал в една стара песен. Леденият вихър на смъртта, тъй го наричаха.

— Това са само измислици на древните бардове — възразява Брине. — Смъртта си е смърт и няма нищо общо с разните му там ветрове.

— Не бой се, Халип — добавяш ти. — Минахме през толкова изпитания заедно, та сега ли ще загинем? Не помниш ли срещу колко чудовища се бихме през последните дни?

— Да, ама тогава бяхме в кулата и имахме огън, а сега чудовищата... — Изведнъж Халип млъква и се оглежда с широко разтворени очи. — Хей, чакай малко! Къде са чудовищата? Нали ги видяхме как влизат! Мислех, че тук ще е натъпкано като слънчогледова пита, а то...

Двамата с Брине също оглеждат смаяно пустия коридор. Халип е прав. Няма нито едно чудовище, само леденият вятър продължава да вее в лицата ви.

— Не ми харесва тая работа — промърморва Брине. — Чакайте да погледна навън какво прави херцогът. Може пък да си е тръгнал.

Той се промъква до вратата, надниква навън и се връща, поклащайки глава.

— Нямаме късмет. Настанили са се на площада и чакат да излезем.

— Много има да чакат — заявява Халип. — Ще открием откъде да се измъкнем и ще напуснем града, без да ни усетят.

— А дали първо да не изследваме двореца? — неуверено пита Брине.

Двамата поглеждат към теб. Какво ще решиш?

Да се измъкнете, ако има начин — мини на **85**.

Да изследвате двореца — продължи на **104**.

— Видяхте ли? — провиква се херцогът. — Толкова са безочливи и нагли, че вече дори не крият истинските си цели. Всичко останало е било само лъжа за наивници. Но вие не сте наивници, нали, славни мои бойци? Ако ви кажат подобно нещо, вие ще отвърнете: е, добре! И все пак кой от трима ви може да се похвали, че е достоен да заеме херцогския престол? Не увъртай, чужденецо! Отговори на хората!

Трябва да отговориш. Според теб кой от трима ви е достоен да седне на херцогския трон?

Ти — мини на **203**.

Халип — продължи на **80**.

Брине — прехвърли се на **154**.

Още цяла седмица чакате, изпълнени с тревога и някакъв суеверен страх, че въпреки всичко чудовищата ще се завърнат. Час по час ходите да проверявате в тронната зала. Но през магическата врата не виждате нищо друго, освен заснеженото плато.

— Докато тази врата е отворена, няма да намеря покой — казва Брине. — Това ще ми е първата задача като херцог — най-напред да запълним с камъни цялата тронна зала, а след това да издигнем над двореца могила, та веднъж завинаги да сложим край на заплахата.

Продължи на [205](#).

— По-леко, мечка такава! — изохваш ти. — Ще ми строшиш кокалите!

— Нищо де — успокоява те Брине и размахва двата жезъла. — За такава находка си струва човек да плати с някой и друг потрошен кокал.

— Да, нали не са твоите — усмихваш се ти и пръв поемаш надолу по сипея.

Заобикаляте отдалече подножието на платото и половин час по-късно започвате да се катерите нагоре. Пътят е труден, но победата сякаш ви дава крила. От време на време се озъртате към сборището на чудовищата — потресени от падането на своя идол, те продължават да стоят неподвижно. Така ги виждате за последно. После се прехвърляте през ръба на горното плато и поемате по пъртината към магическата врата.

Мини на [117](#).

Чувстваш се толкова уморен, че след кратко колебание отхвърляш тревогата. Просваш се върху кожите до Брине и след миг заспиваш.

Ако преди малко си настоял да спорите върху стената, мини на **39**.

Ако сте слезли долу, преди да обсъдите положението, продължи на **50**.

Бавно тръгвате по левия тунел. Халип непрекъснато щрака с огниво си и искрите хвърлят мимолетни отблясъци по скалните стени. След като с много препъване изминавате около двеста крачки, тунелът постепенно започва да се разширява. Тук вече искрите не помагат и само смътно се досещате, че пред вас започва огромна мрачна пещера. Ниско долу тъмнеят водите на необятно подземно езеро. Отсрещният му край чезне в тъмнината.

Внезапно Брине спира като вкаменен и шумно подушва въздуха.

— Халип, остави това огниво!

— Защо? — пита ковачът, но все пак престава да щрака.

— Земно масло — отвръща Брине с леко треперещ глас. — Цялото онова езеро долу е от земно масло. Познай какво щеше да стане с нас, ако бяха пламнали изпаренията.

Сега ти също усещаш характерната миризма на земно масло и потръпваш при мисълта от каква опасност сте били само на косъм.

Продължи на **86**.

Без да губите нито миг, тримата се спускате към подножието на грамадата и трескаво почвате да ровите из вехториите, натрупани тук от векове. Тежката работа продължава почти цял час, ала вие не усещате умората. И най-сетне чудото става — Халип измъква изпод някакъв прогнил дънер втория жезъл. Брине нетърпеливо го грабва от ръката му и щом докосва двата жезъла един до друг, сиянието им става ослепително.

— Дотук добре — въздъхва доволно Халип. — Ами сега как ще се измъкнем? Едва ли ще стане както дойдохме.

Оглеждаш се. Блясъкът на жезлите осветява цялата пещера и не е трудно да забележиш два тунела — наляво и надясно. По кой предпочиташ да тръгнете?

По левия — мини на **89**.

По десния — продължи на **44**.

Закъснението се оказва гибелно. Докато тичаш през снега, над теб пада черна сянка. Извърщаш глава и виждаш само на педя от себе си грамаден зъбат клюн, който светкавично лети право към челото ти. Сетне черепът ти изхрущява и страховит удар те хвърля в мрак, от който никога няма да се събудиш.

Така и не ще узнаеш как е завършило приключението и дали Халип и Брине са успели да стигнат до горичката.

Връщате се обратно към разклонението. Ако вече сте минавали и по десния коридор, мини на **32**.

Ако сте се върнали горе, без да го изследвате или идвате за пръв път, продължи на **13**.

— Никакво слизане, преди да решим какво ще правим! — отсичаш ти. — Разполагаме с броени дни и сега всяка минута е ценна. Хайде, казвайте, приемате ли моя план, или някой от вас има по-добро предложение?

— Ами то... — запъва се Халип. — Май друго не ни остава, обаче за толкова малко време...

— По-малко е, отколкото си мислите — мрачно изрича Брине.

Гласът му е толкова странен, че стреснато се обръщаш към него. Брине бавно вдига ръка и посочва далече надолу по реката. Взираш се напрегнато и различаваш три едва забележими бели петънца.

— Платна! — ахва до теб. Халип.

— Точно така — кимва Брине. — Откъм морето идват лодки. Ха сега познайте на кого са лодките.

Не е нужна кой знае каква съобразителност, за да се досетите. И тримата изричате в един глас:

— Херцогът!

— Да му се не види гадината с гадина! — изругава Халип. — Не стига, че ни прати на сигурна смърт, ами сега идва за всеки случай да провери дали не сме оцелели!

— Дотук с твоя план, Кагор — поклаща глава Брине. — Най-много след няколко часа херцогът ще е тук. Е какво ни остава? Май нищо друго, освен да се опитаме да стигнем до вашата долина. И в Бриам, и в Херцогството вече няма място за нас.

— Дали пък да не ги изчакаме тук? — колебливо пита Халип. — За бягство винаги ще има време. Може пък да не влязат в града. А и да влязат... какво толкова? Те, островитяните, са свестни хора. Ако не е оная пепелянка, херцогът, бихме се разбрали още от първата дума. Току-виж дори взели да ни помогнат.

— Да, но херцогът сигурно ще е с тях, Халип — възразява Брине. — А той желае смъртта ни. Не знам защо, но по всичко личи, че е готов да се откаже от най-сигурната победа срещу чудовищата, стига

ние да загинем. Пак повтарям: да бягаме, додето е време. Във вашата долина навярно ще ни приемат по-миролюбиво.

Замисляш се. И двамата говорят разумно, но изборът може да бъде само един. Кого от приятелите си ще подкрепиш?

Халип — мини на **60**.

Брине — продължи на **115**.

Обръщаш се и изтръпваш. Черното гъмжило е заляло целия склон зад вас. От първите редици ви делят само няколко крачки. За миг срещаш погледа на най-близкото чудовище... и в очите му като мълния проблясва разбиране за страха ти. В следващата секунда звярът с див рев се хвърля напред. Останалите се поколебават, сетне връхлитат като лавина.

Тук, върху този заснежен планински склон, е твоята последна схватка. Изтегляте оръжията, ала успявате да повалите само няколко от зверовете. Останалите ви помитат като побесняло море и скоро от вас не остава нищо друго, освен кървави петна по замръзналата скала.

— Вижте какво — казва Брине. — Вече разбрахме всичко. Сега ни остава само да се върнем към първоначалния план. Ако опожарим двореца, сигурно и тази магическа врата ще изчезне. Хайде, приятели, да си вървим!

Една-две секунди Халип развълнувано пъхти, накрая не се удържа и изтърсва:

— Аз пък предлагам друго. Нека минем в онзи свят отгатък и там да потърсим втория жезъл.

— Какво? — смайва се Брине. — В света на чудовищата?

— Голяма работа, чудовища! — изпъчва се Халип. — Малко ли ги избихме напоследък?

— Аз съм против! — разпалено възразява Брине. — Категорично ти забранявам дори да мислиш за това!

— Ехей, откога стана херцог и вече взе да забраняваш! — обижда се Халип. — Ама да знаеш, че без нас за никъде не си!

Брине се усмихва и го прегръща през рамото.

— Имаш право, Халип. Няма да ви заповядвам, просто смятам, че онова, което предлагаш, е смъртоносен риск. Но нека питаме и Кагор. Ако и той е на твоето мнение, ще се съглася, колкото и да не ми се иска.

Кой е прав според теб?

Халип — мини на **105**.

Брине — продължи на **191**.

Нямаш представа какво е изплашило Брине, но от опит добре знаеш, че в опасни моменти можеш да се довериш на неговата преценка. Трескаво хвърляш факлата под краката си и стъпкваш пламъците. В настаналия мрак се раздава гласът на Халип.

— И за какво беше тая паника?

— Земно масло — отвръща Брине с леко треперещ глас. — Цялото онова езеро долу е от земно масло. Познай какво щеше да стане с нас, ако бяха пламнали изпаренията.

Сега ти също усещаш характерната миризма на земно масло и потръпваш при мисълта от каква опасност сте били само на косъм.

Продължи на **86**.

Пропуснал си да съобразиш най-важното — херцогът не би оставил портата без охрана. И когато изскачате пред нея, петнайсет войници ви обсипват с дъжд от стрели. Изненадата се оказва гибелна за теб. Преди да побегнеш обратно, една стрела се забива в гърдите ти. Облян в кръв, рухваш на земята и издъхваш, докато Халип и Брине се мъчат да те отнесат зад прикритието на близкия ъгъл. Това е краят на твоето приключение. Още един храбър пътешественик ще остави костите си край Реката, от която никой не се завръща.

Спускаш се като насън, придържайки около себе си широката кожа на чудовището. Зад тебе се тътрят Халип и Брине. Никой не казва нито дума. В главата ти вихрено се въртят спомени за всички приключения по Реката, от която никой не се завръща. Бягството от долината... смъртта на Удо сред бурните вълни... срещата с Брине... пожаращето на морския бряг... коварството на бриамските старейшини... лудата гонитба надолу по течението... съдът на херцога... рискованото подмамване на чудовищата из морето... битката в кулата...

Изведнъж се сепваш. Без да усетиш, си стигнал долното плато и сега до последните чудовища остават не повече от петдесет крачки.

— Боговете да са ни на помощ! — прошепва Халип.

Брине свирепо изшътква и ковачът млъква.

Вече няма място за отстъпление. Отправяте се към прохода между гъмжилото и поемате напред.

Ако сте наметнати с обработени кожи, мини на [37](#).

Ако кожата са сурови, продължи на [17](#).

— Не! — също тъй яростно прошепваш ти. — Луд ли си, Халип?
Опомни се!

Той извърща глава и за миг тъмните му очи те оглеждат изпод
зверската кожа. Дали ще те послуша?

Избери продължението — [114](#) или [138](#).

Изричаш въпроса, но кристалът остава празен. Нищо не се появява и след като повтаряш думите си.

— Кълбото май нещо се развали — промърморва разочаровано Халип.

— Не — възразява Брине. — Просто за този въпрос няма отговор. Изглежда, че ще трябва сами да се справим.

Ако имаш още въпроси към кристала, мини на [4](#).

Ако нямаш повече въпроси, продължи на [22](#).

— Да не си посмял да мислиш такова нещо, Халип! — твърдо изричаш ти. — Не споря, понякога имаш умни идеи, обаче сега просто бълнуваш. Влезем ли в двореца, чудовищата моментално ще ни разкъсат. По-добре да изчезваме, преди да са ни догонили хората на херцога. По тия клони лесно ще слезем до долу.

Продължи на [7](#).

Усмивката на херцог Демерал става победоносна.

— Ето я значи истината! — подигравателно възкликва той. — Чухте сами! Някакъв си прост ковач иска да ви управлява! А другите двама го подкрепят. Какво наказание заслужават измамници като тези тук?

Една-две секунди войниците се колебаят, после бавно посягат към оръжията си. Разбираш, че времето за приказки е отминало. Какво трябва да предприемете сега?

Да се биете — продължи на **14**.

Да бягате незабавно — прехвърли се на **27**.

— Не! — възразяваш ти. — И аз съм грохнал от умора, но не можем да си позволим забавяне. Разполагаме само с няколко дни, преди чудовищата да излязат от двореца. Сега всяка минута е ценна. Нека първо да преценим дали планът ми изобщо може да се осъществи. Ако не ни е по силите... какво пък, тогава ще си починем и ще потеглим към долината.

Макар и неохотно, Халип се съгласява с теб. Колкото до Брине, той като че ли е най-свеж от трима ви. Без повече колебания тръгвате към най-близката сграда и се захващате на работа.

Дървен материал наистина има предостатъчно. Само че е вграден в каменните зидове и за измъкването на всяка греда трябва да полагате неимоверни усилия. След три часа вече едва се държите на крака, а купчината дърва изглежда отчайващо малка.

— Стига толкова! — избухва Халип. — Вие както щете, ама аз отивам да спя.

Нямаш сили да спориш и с бавни крачки тръгваш след него. Халип разпъва кожата в единия край на площада, просва се на припек и моментално заспива. Лягаш до него и сякаш от много далече дочуваш гласа на Брине:

— Не бива да заспиваме всички. Аз... — той се прозява. — Аз... ще опитам да остана буден. Иначе... може...

Не чуваш нищо повече, защото потъваш в дълбок сън.

Мини на [50](#).

— По-леко, мечка такава! — изохкваш ти.

— Извинявай, Кагор! — стресва се Халип. — Забравих, че одеде...

— Не се препирайте! — прекъсва го Брине. — Да бягаме! И побързо, ако ви е мил животът!

Втурват се стремглаво надолу по сипея. Сега всяка секунда е ценна. Задъхани стигате до подножието на платото, после тичешком продължавате покрай него и когато се отдалечавате достатъчно, поемате право нагоре по склона. Пътят е труден, но мисълта за страшната заплаха сякаш ви дава крила. От време на време се озъртате към сборището на чудовищата — те продължават да се кланят пред своя идол, сякаш нищо не се е случило. Така ги виждате за последно. Сетне, тъкмо когато достигате ръба на горното плато, зад вас се раздава оглушителен тътен. Цялата планина се разтърсва. А от платото под вас сякаш изригва вулкан. Сред море от пламъци към небето политат изкъртени канари, заедно с обезобразените трупове на безброй чудовища. Трусът е толкова силен, че и тримата се просват по очи в снега.

Когато се надигате, от платото долу няма и следа. На мястото му бушува необятно пожарище. Дори от такова разстояние жегата му опърля лицата ви. Нищо живо не би могло да оцелее сред развилнялата се стихия.

— Видяхме им сметката — изръмжава Халип и изведнъж жално добавя: — Олеле! Ами че аз съм си забравил долу секирата! Отиде ми хубавият топор!

Той се озърта към ухилените ви лица. После тримата едновременно избухват в смях и поемате по пъртината към магическата врата.

Мини на [158](#).

Този път съдбата ви закриля — бодливите клони са сигурна преграда за тях. Най-дръзкият нападател опитва да се провре до вас... и пада с разкъсано крило. С един точен удар на секирата Халип съсича хвъркатия звяр и плюе с отвращение върху локвата черна кръв.

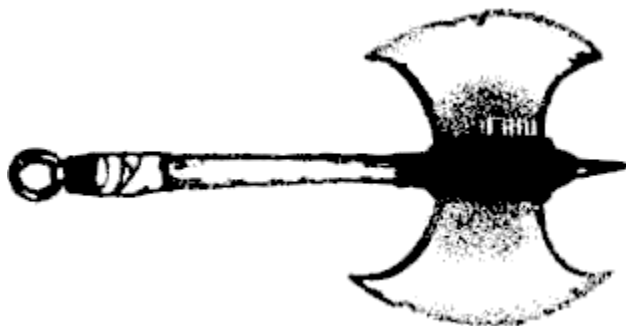
— От мен да го знаете, само луд човек би отворил врата към подобен свят.

Още четвърт час птиците кръжат около дърветата с оглушителни крясъци. Накрая обаче проумяват, че няма как да се докопат до плячката и отново политат нагоре.

— Е, отървахме кожата засега — въздъхва Брине, когато ятото изчезва отвъд хоризонта.

За всеки случай изчакват още малко, после се връщат на пътеката и продължават напред.

Мини на [96](#).

Обръщате гръб на магическата врата и поемате напред през снега. Не е трудно да откриете пътя си — чудовищата са утърпали дълбока пъртина през преспите. На места от снега се подават ниски, разстлани храсти с жилави клони. Халип се препъва в един от тях и изругава.

— Да му се не види и светът, и чудото. Ама то си е така — какъвто светът, такива и обитателите му.

— Не се оплаквай, Халип — подхвърля Брине. Нали ти ни доведе тук. Е, търпи сега.

Вървите така от около десет минути, когато Брине възкликва:

— Гледайте!

Обръщаш се. Вече няма съмнение — жезълът в ръката на твоя приятел сияе още по-ярко. Поглеждаш Брине в очите и кимваш.

— На прав път сме!

Продължи на **18**.

Промъкват се по коридорите към задната страна на двореца и започват да търсете изход. Всички прозорци на първия етаж са преградени с дебели железни решетки, но след като проверявате няколко прашни стаи, откривате една, където ръждата е разяла металните прътове. С няколко удара Халип ги изкъртва и тримата скачате навън.

Повеждаш приятелите си към отсрещната част града и не след дълго пред вас се извисява огромната крепостна стена. Забелязваш наблизо стръмна стълбичка, която води нагоре към бойниците и махваш с ръка.

— Да се качим! Може би там ще открием начин да напуснем града.

Сам не знаеш какво си очаквал, но съдбата се оказва благосклонна към вас. Когато стъпвате горе, виждате пред себе си буйните корони на няколко вековни дървета, израсли до самата стена. Не би представлявало никаква трудност да се спуснете по тях.

Продължи на [7](#).

— Да се връщаме — подканва ви Брине. — Пламне ли това чудо, няма да е просто пожар, ами нещо далеч по-страшно.

— Какво? — любопитно се обажда Халип, крачейки в тъмнината назад.

— Може цялата планина да се пръсне на парчета — отвърща Брине.

— Не думай!

— Ще думам, и още как! Ние, Търсачите, разбираме от земно масло. Знаеш ли, че в Бриам е забранено да го държим в плътно затворени делви тъкмо по тази причина?

— Че разбирате от земно масло ли?

— Не бе! — ядосва се Брине. — Пламне ли такава делва, пръска се на парчета с чудовищна сила. Само една делва, имай предвид. А под тая планина може да има цяло море от земно масло.

Вече сте стигнали до грамадата от жертвоприношения. Халип спира, поглежда към отвора горе и замислено промърморва.

— Цялата планина, значи. Заедно с чудовищата. Ами че да го направим тогава.

Ако се съгласиш с Халип, мини на **103**.

Ако смяташ идеята за безумна, продължи на **132**.

Обратният път не ви отнема много време. След по-малко от час вече сте отново в тронната зала. Сега остава само да се измъкнете незабелязано от двореца.

Премини на [85](#).

Вглеждаш се в мрачните очи на владетеля и грижливо обмисляш думите си, защото знаеш, че сега всъщност не говориш с него, а с хората около себе си. Каквото и да кажеш, херцогът не ще се откаже от стремежа да ви погуби. Но ако убедиш войниците, имаш шанс не само да спасиш живота си, но и да осъществиш дръзкия план въпреки всички досегашни препятствия.

— В какво ни обвинявате, ваше височество? — питаш ти. — Нима всичките ни действия не бяха предварително одобрени от старейшините на херцогството и лично от вас?

Войниците са навели глави или зяпат настрани и се преструват на разсеяни, ала усещаш, че жадно попиват всяка дума. Херцог Демерал също разбира това. Очите му пламват още по-злобно.

— В дързост, Кагор! — сухо отвърща той. — В дързост и високомерие ви обвинявам. Откакто пристигнахте на острова, не вършите нищо друго, освен да нарушавате установения ред. Прикривахте се със сладки думи и добри намерения, но всъщност мислехте само за собствените си интереси.

— Интереси ли? — избухва зад гърба ти Халип. — Абе, надут глупако, я си отвори зъркелите! Виж оная камара чудовища! Бихме се срещу тях, както още никой не се е бил. Животът ни висеше на косъм, а ти ще ми разправяш... Че ако си мислехме за интересите, сега щяхме да се излежаваме в някоя колиба на острова!

Войниците се озъртат към купчината мъртви чудовища. Забелязали са я още при излизането на площада, но въпреки всичко думите на ковача ги впечатляват.

— Не ги слушайте! — рязко възразява херцогът.

— Хора като тези трима пришълци са най-опасни! Размътиха главите на всички ви със своя безумен план, а всъщност не желаят нищо, освен да вземат властта. Това е тяхната цел — да свалят от престола вашия законен владетел!

— Че що пък да не те свалим? — самонадеяно отвърща Халип. — С какво си повече от другите?

Сърцето ти се свива. Този път твоят приятел е допуснал грешка — усещаш го по враждебното мълчание на войниците. И херцогът не пропуска да използва момента.

— Сами си признаха! — възкликва той. — Помислете, верни ми поданици, какво ще стане с реда и закона в херцогството, ако няма владетел? Ами вие, пришълци, какво ще кажете? Да речем, че ме свалите. Кой ще управлява тогава? Може би вие, а?

Ликуващият поглед на Демерал се впива в теб като стоманено острие. Да отричаш вече е късно. Имаш само миг, за да избереш отговора си. Какво ще изречеш, за да убедиш войниците?

„Да, ние ще управляваме, защото сме го заслужили“ — мини на **63**.

„Ще си изберем управник от народа“ — продължи на **110**.

„Ще управляват старейшините“ — прехвърли се на **121**.

„И без управление всеки сам ще върши, каквото е необходимо“ — отгърни на **135**.

„Владетел ще стане Брине, който също е потомък на кралския род“ — попадаш на **154**.

Брине тръгва пръв, издигайки високо над главата си двата жезъла. Скалният коридор лъкатуши и навлиза все по-дълбоко в земните недра. Изминали сте така около двеста крачки и тунелът постепенно започва да се разширява. Пред вас се очертава огромна мрачна пещера. Внезапно Брине спира като вкаменен и шумно подушва въздуха.

— Стойте!

— Какво има? — пита Халип. Брине бавно прави няколко крачки напред и вдига жезлите още по-високо.

— Гледайте!

Под вас се чернеят водите на необятно подземно езеро. Отсрещният му край чезне в полумрака.

— Земно масло! — прошепва Брине. — Под тази планина има цяло море от земно масло! Не усещате ли миризмата му?

Сега и вие разпознавате характерната миризма на земно масло.

— Я хайде да се махаме, че ако вземе да пламне... — боязливо промърморва Халип.

— Не се плаши. Толкова години не е пламнало, та сега ли? — бодро отвръща Брине, но без втора покана поема назад.

Скоро отново сте в пещерата за жертвоприношения. Отгоре не долита нито звук. Заобикаляте купчината и поемате по десния проход.

Мини на [44](#).

— Хайде, Брине! — прошепваш ти. — Помогни!

— Луди сте! — отчаяно шепне Брине, но също напъва мишци.

Главата ти бучи от невероятното усилие. Мускулите ти сякаш ще се скъсат всеки момент, ала ти продължаваш да натискаш. Канарата се клати все по-силно. Напред... назад... напред... назад...

— Още малко! — пъхти Халип.

Но дали ще успеете? Избери продължението — [127](#) или [145](#).

Една-две минути размишляваш, после се обръщаш към приятелите си.

— Според мен възможностите са три. Не бързайте да отхвърляте, която и да било от тях, преди да ги изложи докрай. И тъй слушайте. Първо — можем да се измъкнем незабелязано от двореца и да напуснем града. В такъв случай ще трябва някак да се доберем до нашата долина...

— И повече няма да мръднем оттам! — прекъсва те Халип. — Казвай втория вариант!

— Втората възможност е най-безумната — продължаваш ти. — Да минем през този магически отвор в света на чудовищата и да потърсим там втория жезъл.

— Не! — възкликва Брине. — Само ще загинем с безсмислена смърт!

— На мен пък идеята ми харесва — възразява Халип.

— Чакайте малко! — скарваш им се ти. — Още не съм свършил. Има и трета възможност. Да излезем и да разкажем какво видяхме в кристалното кълбо. Може би тогава войниците ще престанат да изпълняват заповедите на херцога. Нали все пак именно неговият прадядо е докарал всички тия беди.

Ако Халип е одраскан от стрели по гърба, мини на **108**.

В противен случай продължи на **126**.

През следващите три дни из кварталите около двореца кипи трескава дейност. Ти и Халип ръководите група от двайсет и пет войници, които къртят греди от старите здания и ги мъкнат към двореца. Още петима заедно с Брине са заминали с лодка към морския бряг, за да съберат земно масло от находищата в пясъците. Когато на третия ден се завръщат, около стените на двореца се издигат огромни купища дърва. Щом ги вижда, Брине подсвирва от изненада.

— Браво, чудесна работа сте свършили.

— А казанът е горе на покрива, както бяхме предвидили — похвалва се Халип. — Изчукахме го и сега е като новичък. Нали ви казвах, че тепърва ще ни послужи? Само земно масло да има...

— Не се безпокой — отвърща Брине. — Докарали сме цели петдесет делви. Ще стигне за всичките тия дърва.

И наистина, призори на четвъртия ден древният дворец е готов за опожаряване. Купищата греди мътно лъщят от поляното земно масло. Около тях чакат войници с факли в ръце. За последен път обикаляте сградата, после Брине подава уговорения сигнал и грамадната клада лумва от всички страни.

Ако преди три дни сте влизали в тронната зала, мини на [52](#).

В противен случай продължи на [23](#).

— Чакай малко, какво толкова те изплаши? — питаш ти.

— Земно масло! — изкрещява Брине, сочейки надолу към черното езеро. — Изпаренията!

Сега ти също усещаш характерната миризма на земно масло и с ужас разбираш заплахата. Пламнат ли изпаренията, с вас е свършено. Трескаво хвърляш факлата под краката си и посягаш да я стъпчеш, ала не ти достига може би само секунда. С глух тътен въздухът в цялата пещера пламва и тримата загивате сред огнен ураган. Това е краят на твоето приключение. Вече никога не ще видиш родната долина и реката ще оправдае името си — Реката, от която никой не се завръща.

Решавате, че все пак ще е разумно да си починете преди срещата с херцога. Разпределяте смените за бодърстване — пръв ще пазиш ти, след теб Халип и накрая Брине. Двамата ти приятели разпъват кожата в единия край на площада, просват се върху тях и веднага заспиват. Останал сам, ти се изкатериш на кулата. В далечината белите петънца едва-едва пъплят нагоре по реката. Хапеш устни, за да прогониш дрямката и със завист се оглеждаш към двамата долу. Времето тече мъчително бавно, ала най-сетне преценяваш, че лодките са изминали една трета от пътя. Слизаш, събуждаш Халип и побързваш да заемеш мястото му върху кожата.

Избери продължението — **10** или **39**.

— Ето, с това — многозначително разтърсва Халип грамадните си ръчища.

— Е, тогава мълчим и двамата — усмихва се Брине. — А този път и херцогът май ще трябва да мълчи.

Но се оказва, че не е точно така. Още щом излизате пред голямата врата, отдолу долита яростният вик на херцог Демерал:

— Ето ги! Стреляйте! Не ги оставяйте да се измъкнат повторно!

— Чакайте! — извикваш ти с всичка сила. — Не искате ли да узнаете истината? Не искате ли да чуете, че завинаги спасихме света от чудовищата?

Гласът на херцога става пронизителен.

— Не го слушайте! Ще ви излъже! Стреляйте, глупаци!

— Защо пък да не го изслушаме? — обажда се някой.

Пребледнял от гняв, херцогът рязко се обръща назад.

— Кой го каза? Кой! Ще ви избия, негодници! Стреляйте!

Но войниците не помръдват.

— Чуйте! — извикваш ти. — Ако ни се доверите, този свят отново ще принадлежи на хората. С общи усилия ще възродим древното кралство. Нима не желаете това?

— Лъжеш! — пискливо крещи херцогът.

Разсмиваш се.

— Лесно може да се провери. Гарантираме с живота си. Да изчакаме три дни. Ще видите — нито едно чудовище няма да излезе от двореца.

Херцог Демерал пребледнява още повече.

— Дори и така да е — възразява той, като с неимоверно усилие си възвръща спокойствието. — Все едно, аз съм законен владетел и тук се слуша моята воля. А моята воля е да умрете. Убийте ги!

В гласа му има тъй страшна сила, че войниците неволно посягат към лъковете. Но преди да стрелят, ти размахваш ръце.

— Спрете! Опомнете се! Нима ще убие и Брине? Той също е потомък на кралския род. Помните ли, когато пристигнахме на

острова, херцогът сам го призна!

— Така си е — промърморва някой.

— Мене, ако питате, Брине също може да бъде херцог — добавя друг.

— И то по-свестен — съгласява се трети. Обезумял от ярост, херцогът измъква меча и се нахвърля върху собствените си хора. Но войниците нямат никакво желание да умрат, та дори и от ръката на своя владетел. С няколко удара те повалят Демерал и го омотават с въжета.

Сега е моментът! Втурваш се надолу по стъпалата и когато достигаш поваления херцог, смъкваш от шията му златния медальон. После високо изричаш:

— Този коварен предател не може да има власт над един свободен народ! Друг владетел ни трябва! — И като се обръщаш към върха на стълбището, размахваш медальона и извикваш: — Да живее херцог Брине!

За момент войниците се колебаят, сетне над площада избухват възторжените им възгласи.

Премини на **64**.

За щастие нови заплахи не се появяват. Вървите напред без неприятни срещи, ако не се броят падналите тук-там мъртви чудовища — жертви на боя около кулата. Най-сетне достигате ръба на платото, хвърляте поглед надолу... и занемявате от почуда.

На няколкостотин крачки под вас се простира ново, по-малко плато. И то цялото е почерняло от чудовища! Всички те са паднали по очи сред снега и лежат неподвижно. Само от време на време някое става и се упътва към отсрещния ръб на долното плато.

— Ама какво правят там? — смаяно прошепва Халип.

— По-тихо! — строго прошепва Брине. — Гледай онези, които стават!

Ти също се взираш. Макар от това разстояние чудовищата да изглеждат дребни като мравки, различаваш добре какво правят. В средата на това гъмжило е останала свободна пътека. По нея чудовищата отиват до отвесния ръб на платото, където се извисява грамаден черен камък с грубовати яйцевидни очертания. Щом стигат дотам, те натискат канарата... и тя се разлюлява въпреки огромната си тежест!

— Виждал съм такива скали — прошепва Брине. — Стърчат, клатят се, а не падат. Могат да си стоят тъй с хилядолетия.

— Ама защо са се проснали? — недоумява Халип.

Пронизва те внезапна догадка.

— Това е техният идол! — възкликваш ти. — Вижте, дори по форма напомня глава на чудовище.

Сравнението е пресилено, но ако човек напрегне въображение, наистина би открил известна прилика между главите на чудовищата и тази черна канара.

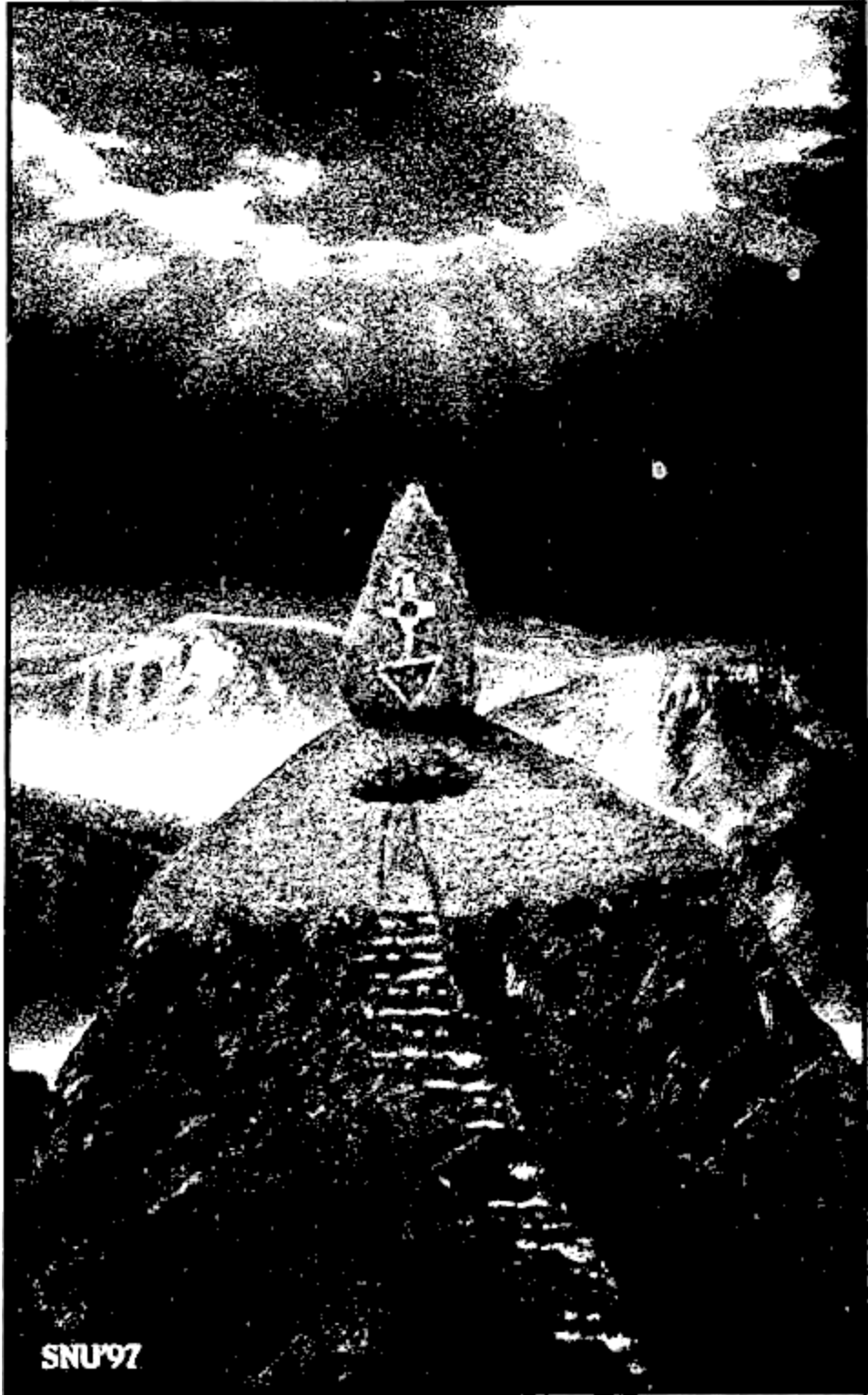
— Точно така! — кимва Брине. — Гледайте, дори правят жертвоприношения.

Напрягаш поглед, за да различиш какво върши поредното чудовище. След като разклаща скалата, то пристъпва към една дълбока

яма пред нея, хвърля нещо вътре и бавно се връща сред коленичилото гъмжило.

Ако си бил при магическото кристално кълбо, мини на **111**.

В противен случай продължи на **128**.

Изкачвате се обратно по стъпалата, минавате покрай мъртвото чудовище и продължавате напред. Тъй като в коридора е малко по-светло, Брине изгасява факлата и грижливо я прибира — може тепърва да ви потрябва. А леденият вихър става все по-силен и след малко виждаш източника му — голяма отворена врата в края на коридора.

Бавно се приближавате към вратата и прекрачвате отвъд нея.

Мини на [120](#).

Пропуснал си да съобразиш най-важното — херцогът не би оставил портата без охрана. И когато изскачате пред нея, петнайсет войници ви обсипват с дъжд от стрели. Изненадата едва не отнема живота ви, но все пак успявате здрави и читави да се укриете в близката уличка и да побегнете... накъде всъщност?

Из кварталите в центъра на града — мини на **185**.

Към крепостната стена в другия край на града — продължи на **200**.

— По-леко, мечка такава! — изохкваш ти. — Ще ми строшиш кокалите!

— Нищо де — успокоява те Брине и размахва двата жезъла. — За такава находка си струва човек да плати с някой и друг потрошен кокал.

— Да, нали не са твоите — усмихваш се ти и пръв поемаш надолу по сипея.

Заобикаляте отдалече подножието на платото и половин час покъсно започвате да се катерите нагоре. Пътят е труден, но победата сякаш ви дава крила. От време на време се озъртате към сборището на чудовищата — те продължават да се кланят пред своя идол, сякаш нищо не се случило. Така ги виждате за последно. После се прехвърляте през ръба на горното плато и поемате по пъртината към магическата врата.

Мини на [117](#).

Светлината в кристала припламва и пред очите ви почват светкавично да се редуват различни сцени.

Виждаш как ти и Брине носите по коридорите на двореца окървавеното тяло на Халип.

Виждаш как войниците на херцога ви посреща с възторжени възгласи пред двореца.

Виждаш как и тримата лежите на стълбище мъртви, пронизани от стрели.

Виждаш как Халип и Брине плачат над твоя труп.

Виждаш купчина кървави кости — навярно останки от телата ви.

Виждаш Брине на херцогския трон, а ти и Халип стоите до него.

И още, и още, и още... Сценките в кълбото сякаш нямат край.

— Нищо не разбирам — промърморва Халип.

— Аз пък разбрах — казваш ти. — Този въпрос има прекалено много отговори. Всичко зависи начина, по който ще постъпим.

Кристалът изгасва. Ако имаш още въпроси него, мини на [4](#).

Ако нямаш повече въпроси, продължи на [22](#).

Схватката е свирепа и бърза. След броени секунди двете чудовища лежат обезглавени сред локви черна кръв.

— Пак отървахме кожата — задавено промърморва Халип.

— Ама с тия твои шури идеи някой ден няма да я отървеш — сопва се Брине. — Пък и още не сме се отървали. Как ще излезем оттук?

Оглеждаш се в неясната светлина, падаща отгоре. Опасяваш се, че може да сте попаднали в най-обикновена яма без изход, затова ти олеква на сърцето, когато виждаш дори не един, а цели два тунела, които се отделят от пещерата. По кой от тях ще тръгнете?

По левия — мини на **11**.

По десния — продължи на **122**.

Мигновено изтегляш меча си, хвърляш се напред... и изведнъж осъзнаваш, че си допуснал грешка. Докато херцогът и предните войници се приготвят за схватка, задните обтягат лъковете си. След броени секунди ще ви обсипят със стрели и това ще бъде краят на приключението.

— Стига глупости, Кагор! — извиква Брине. — Да бягаме!

Втурвате се към най-близката пресечка. Дотам има само двайсетина крачки, ала разбираш, че и това е прекалено много. Сега всичко зависи от съдбата.

Избери продължението — [139](#) или [150](#).

— Чакайте малко! — скарва ви се Брине. — И двамата нямате ум за пет пари! А като подпалим земното масло, откъде ще се измъкнем? За изход помислихте ли?

Халип се плясва по челото.

— Ей, вярно бе!

— Вярно я! — строго отвърща Брине. — Елате да видим и десния коридор.

Този път тунелът пред вас плавно слиза надолу. Крачите предпазливо през мрака и не след дълго усещате в лицата си свеж полъх.

— На прав път сме! — радостно възкликва Халип. Наистина, десетина минути по-късно тунелът ви извежда над стръмен сипей под платото.

— А сега да се връщаме — възбудено ви подканва Халип и с нескрито задоволство потрива ръце. — Само как ще ги опърлим ония чудовища...

Премини на [134](#).

Повеждаш приятелите си срещу ледения вятър и усещаш, че тръпките по гърба ти не са само от студа. Из целия дворец е натегнала плътна, зловеща тишина. Ако не беше видял с очите си, за нищо на света не би повярвал, че тук са влезли хиляди и хиляди чудовища. За минаването им свидетелства само каменният под, протрит от безброй ноктести нозе.

Коридорът е полумрачен и напред сенките се сливат в непроницаема завеса. През прашните прозорци почти не влиза светлина. Бавно крачиш напред и се питаш какво ви чака. Дали няма да се сбъднат думите на Халип? Дали наистина не вървите срещу ледения вихър на смъртта?

Ако в предишната книга си убил старото чудовище, мини на **148**.
Ако си го оставил живо, продължи на **118**.

— Може и да е лудост, но Халип има право! — твърдо изричаш ти. — Само жезълът ще ни помогне веднъж завинаги да спасим света от чудовищата. Вярно, рискът е огромен... но нима досега не сме поемали рискове? Трябва да го направим, Брине. Заради твоя народ!

Брине въздъхва, после мълчаливо кимва и пристъпва към отвора. Продължи на [55](#).

Преодолявайки погнусата, ти надяваш вонящата кожа. След кратко колебание Халип и Брине също се загръцат и сега за някой не твърде взискателен наблюдател вие сте същински чудовища — черни, ноктести и рогати. Дори походката ви е тромава като на зверовете, защото се препъвате в прекалено големите кожи.

Сърцето ти бие лудо. Знаеш, че решението ви е игра със смъртта. Но трябва да го осъществите. И ти повеждаш приятелите си надолу по склона.

Мини на [76](#).

— Добре, приятелю — съгласяваш се ти. — И на мен ми се иска да подремна. Но нека първо да огледаме наоколо, а след това да си разпределим смените. Един от нас през цялото време трябва да е буден. Не се знае още какви изненади ще ни предложи днешният ден.

Набързо обикаляте из уличките около площада, но всичко е спокойно. Само тук-там лежат труповете на обгорели чудовища, които със сетни усилия са успели да се отдалечат от кулата. Живите отдавна са изчезнали в двореца.

Завръщате се на площада и след кратък спор разпределяте смените. Халип ще е пръв, Брине — втори, а на теб ти се пада да пазиш последен. Бриамецът моментално се просва върху кожата и заспива. Лягаш до него, но те обзема неясна тревога. Ами ако Халип задреме на поста? Или пък Брине, след като го смени...

Перспективата е неприятна, но не виждаш друг начин да я предотвратиш, освен като останеш да бдиш заедно с Халип. Ако решиш да пожертваш почивката си, мини на **30**.

Ако се довериш на Халип и заспиш спокойно, продължи на **66**.

Халип неволно извива ръка да почеше раните по гърба си и кисело промърморва:

— Стига глупости, Кагор! Приказвахме вече с херцога и то се видя какво излезе от тия приказки.

— Аз пък смятам, че идеята е разумна — подкрепя те Брине. — Или това, или да се измъкнем от двореца. Само не ми предлагай пак да минем през отвора. Аз съм категорично против!

Продължи на [144](#).

— Тръгвайте след мен! — властно нарежда Халип и размахва секирата.

Гъмжилото от чудовища послушно се разделя, за да ви стори път. Смаяни, потресени до дъното на душите си, ти и Брине тръгвате подир ковача, който с широка крачка се отправя към планинския склон.

— Само не се обръщайте! — шепнешком заповядва Халип. — Тия твари са като глутница кучета. Усетят ли, че се боим, спукана ни е работата.

Полагаш отчаяни усилия да прогониш страха, но това съвсем не е лесно. Докато прекосявате по-ниското плато и започвате да се катерите по склона, раменете и вратът ти са се вдървили от напрежение. С гърба си усещаш погледите на хилядите чудовища, а глухо скърцане и тътрене подсказва, че те вървят след вас.

Желанието да се озърнеш назад става просто неудържимо. Ще погледнеш ли какво правят чудовищата?

Да — мини на [72](#).

Не — продължи на [25](#).

Херцогът избухва в подигравателен смях.

— Я ги чуйте как искат да ви залъжат с врели-некипели! Като че е толкова лесно да се управлява! Нима дори и децата не знаят, че истинският владетел трябва да е от знатен род. А такъв съм само аз, затова заповядвам: унищожете ги, славни мои бойци, преди да са навлекли беда на цялото херцогство!

Една-две секунди войниците се колебаят, после бавно посягат към оръжията си. Разбираш, че времето за приказки е отминало. Какво трябва да предприемете сега?

Да се биете — продължи на [14](#).

Да бягате незабавно — прехвърли се на [27](#).

— Значи това било! — възкликва Брине и размахва жезъла, който сега сияе още по-ярко. — Жертвоприношения, значи! Обзалагам се, че сега вторият жезъл лежи нейде в онази яма. Е, приятели, какво ще правим?

Замисляш се и веднага ти хрумва идея.

— Погледнете внимателно. Онова там не е просто яма. Според мен трябва да е отвор на пещера под платото. А щом се намира толкова близо до ръба, не е изключено да има отвор и отгатък, в отвесната скална стена. Нека да заобиколим и да погледнем отдолу. Току-виж успеем да намерим заобиколен път към ямата.

— Можем да сторим и друго — обажда се Халип. Да се спотаим някъде, докато чудовищата заминат обратно към двореца, а сетне на спокойствие да потърсим жезъла.

Брине го поглежда с изненада.

— Брей, веднъж и от теб да чуя нещо благоразумно! Това не е лоша мисъл, Кагор! Други предложения?

— Аз имам още едно — бързо добавя Халип. — Само обещавай да не викаш.

— Няма бе, кога съм викал? — успокоява го Брине.

— Ами... можем и още сега да отидем до ямата и да потърсим жезъла.

Няколко секунди царува смаяно мълчание. После Брине размахва ръце.

— Чакай малко! Какви ги дрънкаш? Че нали още щом прекрачим между онези зверове, ще ни излапат с парцалите, както съм чувал да казваш.

— Няма! — упорито отвърща Халип. — И това съм измислил. Ще одерем три умрели чудовища, ще се загърнем в кожата им — и готово!

— По-луда идея не съм чувал през живота си! — избухва Брине. — Кагор, опитай се поне ти да вразумиш тоя приятел!

Ако си съгласен с Брине, мини на [136](#).

Ако подкрепиш идеята на Халип, продължи на **173**.

Халип млъква за момент, после тихо добавя:

— Слушайте, хайде да си вървим оттук.

— Не! — възразява Брине. — Нека първо да видим и другия край.

— Какво ще му гледаме? — сопва се Халип. — Пак килии и кости, друго няма да открием.

Ако си съгласен с Халип, мини на [97](#).

Ако държиш да проверите и десния коридор, продължи на [56](#).

Ала най-страшното идва един час по-късно. През магическата врата като черна вълна се посипват чудовища. Десетки, стотици от тях загиват в жаравата, но върху грамадата от овъглени трупове падат нови и нови зверове. Потокът им няма край. Ужасените войници побягват към лодките. Подир тях се втурват и вие тримата, но внезапно един от хората се обръща и те познава.

— Те ни докараха всичко това! — яростно изкрещява войникът.
— Измамници!

Преди да сториш каквото и да било, мечът на побеснелия войник се забива в гърдите ти. Това е тъжният край на приключението — наистина никога не ще се завърнеш от пътешествието по Реката, от която никой не се завръща.

— Я ме остави на мира! — изръмжава ковачът и напъва още по-яко. — Ако искаш бягай, ама аз ще го поваля тоя проклет камък!

С отчаяние го дръпваш за рамото... и зверската кожа се свлича. Наоколо най-близките чудовища мигновено надават свиреп рев и се хвърлят към вас. Сега вече нямате друг избор, освен да се биете.

Отчаяно размахвате оръжията си, ала този път нищо не може да ви спаси. Успявате да повалите само няколко от зверовете. Останалите ви помитат като лавина и скоро от вас не остава нищо друго, освен кървави петна по замръзналата скала.

— Не се сърди, Халип, но Брине е прав — казваш ти. — Всичките ни подвизи се провалят заради коварството на херцога. Сега най-важното е да спасим себе си... и знанията, които събрахме по време на пътешествието. Не вярвам старейшините да ни посрещнат враждебно. След време с малко повече упорство дори бихме могли да ги привлечем на своя страна... и след година-две да осъществим плана. С повече помощници и по-добра подготовка.

Мини на [142](#).

— Да не си посмял да мислиш такова нещо Халип! — твърдо изричаш ти. — Не споря, понякога имаш умни идеи, обаче сега просто бълнуваш. Влезем ли в двореца, чудовищата моментално ще ни разкъсат. По-добре да изчезваме, преди да са ни догонили хората на херцога. Вървете след мен.

Повеждаш приятелите си и не след дълго пред вас се извисява огромната крепостна стена. Забеляваш наблизко стръмна стълбичка, която води нагоре към бойниците и махваш с ръка.

— Да се качим! Може би там ще открием начин да напуснем града.

Сам не знаеш какво си очаквал, но съдбата се оказва благосклонна към вас. Когато стъпвате горе, виждате пред себе си буйните корони на няколко вековни дървета, израсли до самата стена. Не би представлявало никаква трудност да се спуснете по тях.

Продължи на [7](#).

И ето, че отново сте в тронната зала. Брине събира двата жезъла и с искрящите им върхове докосва ръба на магическата врата. Макар да си очаквал какво ще стане, ти неволно ахваш — сияещият кръг започва да помръква. А когато ръката на Брине уверено описва пълна обиколка, видението пред вас трепва и изчезва. Магическата врата е затворена завинаги! Светът е спасен!

Продължи на [156](#).

Внезапно в полумрака пред теб нещо помръдва. Трескаво отскачаш назад, измъкваш меч а си и се вглеждаш, но не успяваш да различиш почти нищо. Пред теб сякаш лежи купчина вехти парцали, която леко потрепва. Халип също приготвя оръжието си, прави две крачки към странния предмет... и изведнъж се ухилва.

— Ами че това е онуй, дъртото чудовище, дето лодкарите толкова се плашеха от него. Пък то едвам се тътри...

Пристъпваш до него. Наистина, върху каменния под лежи престарялото чудовище. Питаш се как ли е стигнало чак дотук. Въпреки отчаяните си опити, сега то не успява да помръдне нито педя напред. Замъглените му очи се извъръщат към теб и съществуването издава жален звук, после едва-едва помръдва лапа към дъното на коридора. Колкото и да е странно, ти го разбираш — то моли да му помогнете, за да достигне тайнствената си цел.

Ще се опиташ ли да му помогнеш?

Да — мини на [129](#).

Не — продължи на [141](#).

Бясно размахвате оръжията си, ала вече нищо не може да ви спаси. Успявате да повалите само няколко от зверовете. Останалите ви помитат като лавина и скоро от вас не остава нищо друго, освен кървави петна по замръзналата скала.

В очите ти нахлува ярка светлина. На около петнайсет крачки от теб сякаш има голям кръгъл прозорец, обрамчен с бяло сияние, а отвъд него виждаш заснежена равнина. И именно от този отвор вее леденият вихър.

— Врата! — тихо ахва Брине. — Кагор, нали ти говореше за магическа врата към света на чудовищата? Прав си бил — ето я пред очите ни!

— И сега те всички са отишли там — промърморва Халип. — Ех, ако можехме да я затворим... Всичко щеше да се реши веднъж завинаги.

— Да, обаче не сме магьосници, нали? — кисело го прекъсва Брине.

Халип вдига рамене и млъква.

Оглеждаш се наоколо. Попаднали сте в голяма зала — без съмнение престолната зала на древния крал, защото върху подиум в центъра се извисява масивен трон.

Някогашното великолепие обаче отдавна е изчезнало. Сега всичко е покрито с дебел слой прах, освен пътеката към отвора, протритата от нозете на безброй чудовища.

Близо до трона забелязваш три прашни купчинки кости.

Кои ли са били тези нещастници? Може би кралят и неговите придворни...

— А сега какво ще правим? — тихо пита Брине.

Но отговорът не е толкова лесен. Ако Брине има златен медальон, мини на [133](#).

В противен случай продължи на [151](#).

Херцогът избухва в подигравателен смях.

— Я ги чуйте само! Значи искат да предадат цялата власт на старейшините като в Бриам! Но вие не сте като онези жалки бриамци, нали, славни мои бойци? Чуйте повелята на своя херцог: унищожете тези вражески агенти, преди да са навлекли беда на цялото херцогство!

Една-две секунди войниците се колебаят, после бавно посягат към оръжията си.

Разбираш, че времето за приказки е отминало. Какво трябва да предприемете сега?

Да се биете — продължи на [14](#).

Да бягате незабавно — прехвърли се на [27](#).

Изборът се оказва правилен. Тъмният коридор пред вас плавно слиза надолу. Крачите предпазливо през мрака и не след дълго усещате в лицата си свеж полъх.

— На прав път сме! — радостно възкликва Халип.

Наистина, десетина минути по-късно тунелът ви извежда над стръмен сипей под платото. Спускате се долу и седате да починете за малко.

— Е, вече изпробвахме всичко — унило казва Брине. — Не ни остава друго, освен да се върнем.

Да, това е самата истина. Трябва да се върнете.

Два часа по-късно вие сте на горното плато и за последен път хвърляте поглед към гъмжилото от чудовища.

— Нищо не успяхме да сторим — тъжно казва Халип. — И какво ще правим сега?

Ако Брине има златен медальон, мини на [149](#).

В противен случай продължи на [174](#).

— Хей, да не речеш сега, че трябва да слизаме в тая тъмница? — тревожно пита Халип.

Усмиваш се. Халип е храбър боец, но има една слабост — като малък баба му го е наплашила с приказки за духове, та и до днес се бои от тях. Е, духове долу едва ли ще има, но дали си заслужава да слизате?

Ако желаеш да слезете, мини на [192](#).

Ако решиш да се върнете към централния коридор, продължи на [187](#).

— След мен! — извикваш ти и се втурваш към най-близката пресечка.

До ъгъла има само двайсетина крачки, ала знаеш много добре, че хората на херцога ще имат достатъчно време да заредят лъковете си. По гърба ти пролазват студени тръпки. Сега трябва да изцедиш от тялото си всяка капчица сила, за да избегнеш смъртта.

Ако си опитал да бодърстваш (или да работиш), мини на **131**.

Ако си спал достатъчно, продължи на **150**.

— Е, приятели, първата крачка е най-трудна — казваш ти. — Да вървим.

— Срещу ледения вихър на смъртта — мрачно се обажда Брине.
— Нали така го каза, Халип?

— Че какво? — философски свива рамене ковачът. — Веднъж се умира. Ама от мен да знаеш, лесно няма да се дам!

Продължи на [51](#).

Халип неволно поглежда надупчените кожи, които носи под мишница, и кисело промърморва:

— Стига глупости, Кагор! Не ти ли е ясно, че херцогът не разбира от приказки?

— Аз пък смятам, че идеята е разумна — подкрепя те Брине. — Или това, или да се измъкнем от двореца. Само не ми предлагай пак да минем през отвора. Аз съм категорично против!

Продължи на [144](#).

Халип надава нечовешки рев. Без да усетиш, крещиш и ти. И изведнъж канарата поддава под натиска ви. Отначало бавно, сетне все по-бързо тя почва да се накланя назад... и с грохот полита отвъд ръба на платото.

Пред очите ти играят мътни петна. Коленете ти са омекнали и едва се държиш на нозе. Мъчително се обръщаш назад, за да видиш каква е реакцията на чудовищата.

Отново всичко зависи единствено от съдбата. Избери продължението сам — [163](#), [175](#) или [169](#).

— Ето значи каква била работата — промърморва Халип. —
Добре де, сега знаем всичко, освен едно. Какво ще правим, а?

Наистина, какво ще правите сега?

Ако Брине има златен медальон, мини на [140](#).

Ако ли не, продължи на [159](#).

За твое учудване Халип охотно приема идеята и без страх премята през рамо лапата на съсухреното чудовище. С глухо пъшкане то опитва да се надигне на крака, но увисва като чувал с картофи.

— Няма страшно, ще го замъкнем, където трябва — бодро обещава Халип. — Дядо ми, лека му пръст, като пийнеше малко повече медовина, и той така не можеше да се държи на нозе. Хей, добиче, накъде отиваш?

Чудовището навярно го разбира, защото немощно махва със свободната си лапа напред.

— Щом е тъй, идвай — ухилва се ковачът. — Ще те доставим здраво и невредимо.

Окаяното същество е само кожа и кости, тъй че за Халип не представлява никаква трудност да го помъкне напред по коридора. Двата с Брине вървите след него. Студеният вятър става все по-силен. Неочаквано старото чудовище се размърдва и махва с лапа настрани, където се тъмнее отворът на някакъв друг коридор.

— Ама ти не отиваш ли напред? — изненадва се Халип. — Гледай бе, главо рогата, по онзи коридор има само прах. Твоите хора... тъй де, твоите чудовища, значи, изобщо не са стъпвали там.

С глухо, жално хъркане чудовището махва с едната лапа напред, а с другата към страничния коридор.

— Туй вече съвсем не го разбирам — ядосва се Халип. — Ти май си изкуфяло като нашите старейшини в долината. Я лягай долу и първо реши накъде искаш да вървиш, пък после търси помощ от хората. Ама ха!

И той изтърсва мършавия звяр долу на пода. Чудовището отново махва с лапа настрани, след това прави отчаяно усилие да пропълзи напред, изхърква задавено... и издъхва.

— Я, то взе, че пукна — изненадва се Халип. — Е, отърва се, клетото. Какво ли искаше от нас?

— Мисля, че се досещам — подхвърля Брине. — Неговата цел беше напред, но на нас ни подсказа да тръгнем по онзи коридор.

— Че какво може да има там?

Брине вдига рамене.

— Нямам представа. Но сигурно си заслужава да проверим.

— Аз пък казвам да продължим напред — упорито заявява

Халип. — Там ще е отговорът на загадката. А ти как мислиш, Кагор?

Чие мнение ще подкрепиш?

На Халип — мини на **164**.

На Брине — продължи на **176**.

Когато чува, че си съгласен с идеята на Халип, Брине посърва. После унило махва с ръка.

— Щом сте рекли, тъй да бъде. Веднъж се умира. Да вървим.

Слизате от стената и предпазливо се промъквате по тесните улички. За щастие заварвате площада съвсем пуст, ако не се броят купищата мъртви чудовища около полусрутената кула.

Продължи на [24](#).

С ужас усещаш, че краката ти са омекнали от умора. Сега само съдбата може да те спаси. Избери продължението — [139](#) или [146](#).

Бързо посягаш да запушиш устата на Халип.

— Стига с тия луди идеи! Виж докъде ни докараха! Всички ни ще избиеш!

— Ама аз знам как да го направим безопасно! — протестира ковачът.

— И аз знам как е най-безопасно — намесва се Брине. — Като се измъкнем оттук час по-скоро. Дайте да проверим десния тунел.

— Ей, вие не оставяте човек дума да продума, бе! — въздъхва Халип. — Ама вярно, прибързан съм си. Като ми хрумне нещо...

Без да го слушаш повече, ти повеждаш приятелите си по десния коридор. Тунелът пред вас плавно слиза надолу. Крачите предпазливо през мрака и не след дълго усещате в лицата си свеж полъх.

— На прав път сме! — радостно възкликва Халип.

Наистина, десетина минути по-късно тунелът ви извежда над стръмен сипей под платото. Спускате се долу и седате да починете за малко.

— Е, вече изпробвахме всичко — унило казва Брине. — Не ни остава друго, освен да се върнем.

Да, това е самата истина. Трябва да се върнете. Два часа по-късно вие сте на горното плато и за последен път хвърляте поглед към гъмжилото от чудовища.

— Нищо не успяхме да сторим — тъжно казва Халип. — И какво ще правим сега?

Ако Брине има златен медальон, мини на [149](#).

В противен случай продължи на [174](#).

— Да минем през тоя отвор — предлага Халип, без да му мигне окото. — Искам да знам къде са отишли чудовищата и какво правят там.

— Тоя е луд! — изсумтява Брине. — Вижте какво, приятели, най-разумното ще е да подпалим двореца, както бяхме решили. Войниците ще ни помогнат да се справим. Нали така, Кагор?

Ако подкрепиш Брине, мини на [191](#).

Ако предпочетеш идеята на Халип, продължи на [190](#).

А ако смяташ, че трябва да огледате по-добре двореца, прехвърли се на [162](#).

Когато се връщате в пещерата, Брине строго поглежда Халип.

— Казвай сега, как според теб можем хем да подпалим земното масло, хем да останем живи. Имай предвид, че като гръмне оная чудесия, може цялата планина да се срути. Значи ще ни трябва поне един час за бягство.

— Знам бе, знам — кимва Халип. — Всичко съм обмислил. Ето, тук ще запалим огън. Високо над него закачаме съдинка със земно масло...

— Ами съдинка откъде? — веднага го засича Брине.

Халип се запъва, но в следващия момент погледът му пада върху грамадата жертвоприношения. С тържествуваща усмивка той вдига едрия череп на някакъв местен звяр.

— Ето ти съдинка. Ако се разровим, сигурно ще намерим и още. Закачаме, значи, съдинката, със здраво въже. Ще го сплетем от кожени ремъци... да съм жив и здрав, дето спасих кожата. Ще го намокрим, та да изгори по-бавно, и ще го опънем право над огъня. Щом прегори въжето, съдинката ще падне и ще се разлее.

— А после?

— Ами после... Виж какво, ние преди това ще сме наквасили целия онзи тунел със земно масло. Ще оставим само съвсем тясна суха ивица — колкото да я залее съдинката. И пламъците ще хукнат към езерото...

Планът изглежда напълно осъществим. Изравяте от камарата още няколко черепа и докато Халип дялка ремъците, ти и Брине пренасяте пипнешком в мрака земно масло, за да залее целия ляв тунел. Работата е бавна и мъчителна — особено за теб с наранената ти ръка. Ала най-сетне всичко е готово. Не един, а три черепа със земно масло са провесени на изпънатото кожено въже. Под въжето е струпана купчина дърва, също облята с черната лепкава течност. С факла в ръката Брине стои до готоватаклада.

— И щом запаля огъня, да не хукнете като луди! — предупреждава ви той. — Ще си потрошите главите из тунела. Като

излезем на светло, тогава ще бягаме.

Но въпреки предупреждението, щом огънят пламва, вие се втурвате към изхода и само след две-три минути стоите над сипея.

Ако сте повалили идола, мини на **5**.

В противен случай продължи на **34**.

Херцогът се разсмива подигравателно.

— Отгоре на всичко сте и глупци! Как тъй ще се живее без управление? — Той се обръща към войниците. — Преценете сами, верни мои бойци. Ще има ли ред в херцогството без мъдър управник? Не! Ще настане хаос и тъкмо това целят тези предатели. Затова ги убийте, преди да са навлекли беда на всички ни!

Една-две секунди войниците се колебаят, после бавно посягат към оръжията си. Разбираш, че времето за приказки е отминало. Какво трябва да предприемете сега?

Да се биете — продължи на [14](#).

Да бягате незабавно — прехвърли се на [27](#).

Прегръщаш ковача през рамото.

— Слушай, Халип, прекалено те обичам, за да те гледам как умираш разкъсан от чудовищата. Остави тая щура идея и послушай Брине.

— Що пък да го слушам? — упорито отвърща ковачът.

Ако Брине има златен медальон, мини на [147](#).

В противен случай продължи на [166](#).

Халип и Брине застават до теб и се вглеждат надолу в полумрака. Наоколо чудовищата продължават да лежат неподвижно.

— Не ми харесва тая работа — промърморва Халип. — Гледайте ги само тия кокали и камънаци. Скочим ли, ще се осакатим!

— Не бой се — успокоява го Брине. — Ето, виж, аз ще скоча пръв.

И преди да го спрете, той полита в ямата. Приземява се ловко като котка, после извърща глава нагоре и размахва ръце.

— Хайде, скачайте! Не е толкова страшно! Наистина, оказва се, че не е чак толкова страшно.

Двамата с Халип тупвате долу малко по-несръчно от Брине, но все пак се отървяват само с леки драскотини. И първото нещо, към което се отправят очите ви, е жезълът в ръката на Брине. Сега той сияе като факла.

Мини на **68**.

Халип примигва... и яростта изчезва от очите му.

— Ама и аз какво съм се заинатил? — промърморва ковачът. — Прав си, Кагор, голяма глупост щях да сторя.

Придържайки зверските кожи, тримата пристъпват към ямата. Надолу пространството се разширява и се превръща в просторна пещера, сред която за безброй векове е натрупана грамадна купчина от жертвоприношения — кости, камъни, съчки и всевъзможни предмети, домъкнати от разрушените градове. Макар и огромна, камарата не стига до ръба на ямата. От върха ви дели доста голямо разстояние — почти три човешки ръста. Нямате въже, тъй че ако искате да слезете долу, ще трябва да рискувате скок върху тази грамада от ръбести и остри вехтории.

Продължи на [137](#).

Не ти достига само секунда. До ъгъла остават едва три крачки, когато те поваля жесток удар в гърба и студеното острие на стрела разкъсва плътта ти. Халип и Брине те сграбчват от двете страни, ала вече е твърде късно. Умиращ, без да разбереш дали приятелите ти ще успеят да те отнесат на сигурно място.

Положението е ясно — казва Брине. — Рискувахме, дойдохме дотук и разбрахме какво правят чудовищата. Вече не ни остава нищо друго, освен да се върнем и да осъществим първоначалния план. Щом дворецът изгори, заедно с него може би ще изчезне и магическата врата.

— Да, ама може и да не изчезне — подмята Халип.

— Добре де, дай друга идея, като си толкова умен! — ядосва се Брине.

Ковачът се поколебава за миг, после дълбоко поема дъх и заявява:

— Аз предлагам да им съборим идола.

Няколко секунди царува смаяно мълчание. После Брине размахва ръце.

— Чакай малко! Да оставим настрана това, че оная канара едва ли ще падне толкова лесно. Да не задълбаваме и по въпроса какво ще ни правят чудовищата после. Но я ми кажи, как изобщо ще стигнем до идола? Още щом прекрачим между онези зверове, ще ни излапат с парцалите, както съм чувал да казваш.

— Няма! — упорито отвърща Халип. — И това съм измислил. Ще одерем три умрели чудовища, ще се загърнем в кожата им — и готово!

— По-луда идея не съм чувал през живота си! — избухва Брине. — Кагор, опитай се поне ти да вразумиш твоя приятел!

Ако си съгласен с Брине, мини на **9**.

Ако подкрепиш идеята на Халип, продължи на **173**.

— Хайде да вървим! — казваш ти. — Имаме си по-важна работа.

Когато продължавате напред, чудовището намира сили да запълзи подир вас. Една-две минути чуваш зад гърба си задавеното му дишане, после се раздава жален стон. Извъръщаш глава и виждаш, че съществото се мъчи да привлече вниманието ви. Щом забелязва, че го гледате, то махва с лапа настрани, където се тъмнее отворът на някакъв друг коридор. Ала усилието явно е било прекалено за престарелия звяр. С едно последно изхъркване костеливото му тяло се отпуска безжизнено на пода.

— Я, то взе, че пукна — изненадва се Халип. — Е, отърва се, клетото. Какво ли искаше от нас?

— Мисля, че се досещам — подхвърля Брине. — Неговата цел беше напред, но на нас ни подсказа да тръгнем по онзи коридор.

— Че какво може да има там?

Брине вдига рамене.

— Нямам представа. Но сигурно си заслужава да проверим.

— Аз пък казвам да продължим напред — упорито заявява Халип. — Там ще е отговорът на загадката. А ти как мислиш, Кагор?

Чие мнение ще подкрепиш?

На Халип — мини на [164](#).

На Брине — продължи на [176](#).

Предпазливо се спускате долу, където сред срутените камъни и последните избити чудовища лежи казанът на Халип — изкривен, продънен и съвсем безполезен, след като вече няма с какво да го напълните. И все пак от него е имало двойка полза. Първо — послужи ви, за да съборите един от последните зверове. И второ — паднал е точно над торбата с храна и кожата, върху които спяхте, тъй че ги е запазил от струите отвратителна черна кръв.

— Видяхте ли, бе? — доволно възкликва ковачът, докато измъква багажа. — Казвах ви аз, че тоя казан ще ни свърши добра работа. Хайде сега, щом сте рекли, да тръгваме. Или... право да си кажа, едва се държа на крака. Слушайте, защо да не подремнем някой и друг час? После и пътят ще е по-лек.

— Ами херцогът? — обажда се Брине.

— От херцога няма какво толкова да се плашим — категорично заявява Халип. — Нали го видяхме къде е. И да се съдере от бързане, по-рано от пладне няма да пристигне. Дотогава вече ще сме си отпочинали и отдавна ще сме на път.

Ако се съгласиш да поспите, мини на [107](#).

Ако държиш незабавно да тръгнете на път продължи на [160](#).

— Ето, с това — многозначително разтърсва Халип грамадните си ръчища.

— Е, тогава мълчим и двамата — усмихва се Брине. — Трябва да те уважаваме вече, нали си херцогски съветник!

И без повече разпавии тримата тръгват към изхода.

Когато излизате пред голямата врата, от подножието на стълбището ви посрещат тревожните погледи на войниците. Брине вдига ръце и високо извиква:

— Свърши се! Препминахме през магическата врата към света на чудовищата и победихме! Остава ни още малко работа, ала от днес този свят отново принадлежи на хората!

Премини на [64](#).

Между двамата бързо пламва спор и ти разбираш, че пак ще трябва сам да вземеш решението. Какво избираш?

Да разкажете на войниците истината — мини на [157](#).

Да избягате — продължи на [178](#).

Да преминете в света на чудовищата — попадаш на [190](#).

В този момент някой грубо те дръпва за рамото. Стреснато извърщаш глава и виждаш зад себе си едро чудовище, което те оглежда подозрително. Преди да реагираш, звярът дръпва по-силно... и кожата се свлича от плещите ти.

Над цялата орда се раздава свиреп рев. Разкрити сте! Най-близките чудовища се хвърлят напред. Брине изоставя опитите да повали канарата, захвърля кожата и измъква мечата си.

Ако Брине има магически жезъл, мини на **167**.

В противен случай продължи на **193**.

Продължи на **150**.

— Защото е херцог, затова! — тросваш се ти.

Халип навъсено оглежда Брине.

— Той да внимава, че ако вземе много да командва, ще го сполети съдбата на предишния херцог!

— Няма да командвам — примирително казва Брине. — Каквото решите двамата, това ще сторя. Дори ако трябва да приема твоята лудост, Халип. Но ми се струва, че пропуснахте и още една възможност — да осъществим първоначалния план.

Така е. Като най-благоразумен, сега ти ще трябва да избереш една от четирите възможности:

Да заобиколите отдалече долното плато и да потърсите от другата му страна вход към пещерата — мини на **179**.

Да се укриете някъде и да изчакате, докато чудовищата се оттеглят към двореца — продължи на **194**.

Да се промъкнете до ямата, маскирани като чудовища — попадаш на **173**.

Да се върнете обратно и да опожарите двореца — отгърни на **35**.

Внезапно забелязваш в полумрака отпред да се тъмнее нещо, напомнящо купчина вехти парцали. Предпазливо пристъпваш към странния предмет и разбираш какво е — едно от обгорените чудовища. Силите са му стигнали само колкото да се добере дотук, преди да издъхне.

— Какво има да му гледаш? — обажда се Халип.

— През последните дни се нагледах на опърлени зверове. Хайде да вървим.

— Чакай малко — намесва се Брине. — А какъв е онзи коридор отдясно?

Поглеждаш натам. Наистина, отдясно се тъмнее отворът на друг коридор, още по-мрачен от този, по който вървите.

— Коридор като коридор — свива рамене Халип. — Зарежи го. Сега е важно да разберем къде са се дянали чудовищата. Не виждаш ли, че там е само прах? Напред е отговорът на загадката. Нали така, Кагор?

— Аз пък смятам, че не е зле да погледнем какво има в това разклонение — упорито възразява Брине.

Чие мнение ще подкрепиш?

На Халип — мини на [164](#).

На Брине — продължи на [176](#).

— Нямаме избор — унило признаваш ти. — Остава ни само една възможност. Да се върнем и да опожарим двореца.

Продължи на [35](#).

С крайчеца на окото си забелязваш как Халип и Брине се втурват подир теб. По-точно... втурва се Брине. Халип губи няколко секунди, за да грабне кожата и торбата с храна. Мислено го изругаваш за глупостта, но нямаш време за губене. Първите стрели вече свистят около теб. Хвърляш се зад ъгъла и спираш задъхан. След миг до теб се появяват Халип и Брине. Сърцето ти изстива, защото от гърба на ковача стърчат три стрели.

— Халип! — ахваш ти.

— Какво? — поглежда те той с недоумение. Пристъпваш към него, докосваш стрелите... и избухваш в смях. При бягството Халип е метнал дебелията кожа на гърба си и стрелите изобщо не са успели да ги пробият.

— Ранен ли е? — трепва Брине.

— Нищо ми няма — махва с ръка Халип. — Тия войници на херцога и една стрела не могат да пуснат като хората.

— Ще ти откъсна главата! — заканваш се ти. — Как можа да се спреш заради някакви си кожи?

— Ама ми спасиха живота, нали? — гордо възразява Халип. — Хайде, стига толкова приказки. Да бягаме, че ей сега ще ни погнат.

Оглеждаш се. Накъде смяташ, че ще е най-добре да побегнете?

Към градската порта — мини на **168**.

Из центъра на града — продължи на **185**.

Към крепостната стена — прехвърли се на **200**.

— Да минем през тоя отвор — предлага Халип, без да му мигне окото. — Искам да знам къде са отишли чудовищата и какво правят там.

— Тоя е луд! — изсумтява Брине. — Вижте какво, приятели, най-разумното ще е да се измъкнем от двореца, а след това и от града. Друго просто не ни остава. Нали така, Кагор?

Ако подкрепиш Брине, мини на [178](#).

Ако предпочетеш идеята на Халип, продължи на [190](#).

А ако смяташ, че трябва да огледате по-добре двореца, прехвърли се на [162](#).

Мини на **170**.

Драги приятели, по-наблюдателните от вас сигурно ще забележат в този епизод леко противоречие с казаното в епизод 81 на „Реката, от която никой не се завръща“. Но идеята за стария Берат беше прекалено интересна, за да се откажа от нея.

Двамата ти приятели поемат след теб. Но преди да си изминал и десет крачки, внезапно чуваш зад гърба си задавеното възклицание на Брине. Изпълнен с тревога, ти се обръщаш и виждаш бриамеца да гледа с разширени очи някаква драскулка върху стената.

— Знакът на Търсачите — смаяно прошепва Брине. — Някой от нашите е бил тук!

Той вдига ръка и леко докосва знака, после с решителни крачки минава покрай теб и се отправя напред по коридора.

От двете ви страни се ният една след друг прашни, запустели стаи. Става все по-тъмно и навярно това е причината да забележите човешките кости едва в последния момент. Спирате се около тленните останки и няколко секунди стоите безмълвно. Сетне Брине се навежда и вдига от земята стара кожена торбичка. Издухва праха, вглежда се в извезаните с мъниста шарки и въздъхва:

— Знаех си... Тук е загинал моят стар учител Берат, най-великият между Търсачите. Искаше да разкрие тайната на двореца... и ето какво го е сполетяло. — Той коленичи, свежда глава за миг, и прошепва: — Поклон пред теб, учителю. Дано твоят дух ни насочи по верния път.

Без повече думи, Брине прибира грижливо кожената торбичка, изправя се и тръгва напред. Скоро достигате стръмно стълбище, което се спуска към подземията на двореца.

Ако вече сте били в тронната зала, мини на [186](#).

В противен случай продължи на [123](#).

Лицето на херцог Демерал се изкривява от ярост. Без съмнение сега той хиляди пъти съжالياва за прибързаните си приказки в деня, когато преодоляхте трите изпитания. Но казаното си е казано — Брине наистина е потомък на древния кралски род. Доказва го поразителната прилика между него и херцога.

— Значи ти си замислил всичко, негоднико! — изревава Демерал и с вдигнат меч се хвърля към Брине. — Искаш престола, но няма да си жив да седнеш на него!

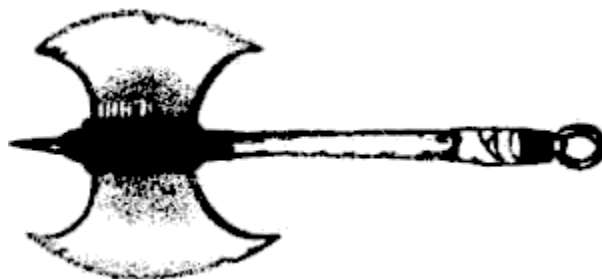
Атаката му е толкова бърза, че слисаният Брине дори не успява да реагира. Но още по-бърз се оказва Халип. Топорът му описва блестяща дъга из въздуха, отбива меча настрани и се стоварва с плоската част върху главата на нападателя. Раздава се пукот, херцогът глухо изпъшква и рухва като покосен.

Стискаш до болка дръжката на меча си. Ако войниците решат да отмъстят за тази обида на владетеля, нямате почти никакъв шанс срещу толкова много противници. Но думите ти са ги разколебали — в края на краищата, по произход Брине и Демерал са равни. Пък и никой не обича да застава на страната на победения. Досега са се прекланяли пред всемогъщия херцог, а ето че един-единствен човек го търкулна на земята... и не се случи нищо. По лицата на бойците виждаш как почитта им към херцога се изпарява светкавично.

Без да се колебаеш нито миг, ти смъкваш от врата на херцога златния медальон и с поклон го поднасяш на Брине. После се обръщаш към войниците, размахваш меча си и надаваш мощен вик:

— Да живее херцог Брине!

Продължи на **183**.

Трийсет стъпала по-надолу се озовавате в нов коридор. След кратко колебание тръгвате наляво и от двете ви страни се появяват дебели дъбови врати с решетки на малките прозорчета. Халип надниква зад една врата, после зад втора... и се отдръпва с преbledняло лице.

— Кости, Кагор, само кости! Знаеш ли какво е било това? Затвор! Представяш ли си ги горките хора? Чудовищата нахлули, избили стражата, а затворниците са останали тук да умират от глад и жажда. Как ли са викали, клетниците... Как ли са се молили...

Ако вече сте били в тронната зала, мини на **70**.

В противен случай продължи на **112**.

156

Ако Брине има златен медальон, мини на **171**.
В противен случай продължи на **198**.

— Нека все пак да поговорим с хората — настояваш ти. — Трябва да разберат, не може да са чак толкова заслепени от преклонение пред херцога.

— Абе, ще видиш ти, като ти пуснат пет-шест стрели — промърморва Халип, но с това възраженията му се изчерпват.

Няколко минути по-късно тримата излизате на площадката пред входа на двореца.

— Ето ги! — долита отдолу яростният вик на херцог Демерал. — Стреляйте! Не ги оставяйте да се измъкнат повторно!

— Чакайте! — извикваш ти с всичка сила. — Не искате ли да узнаете истината за чудовищата?

Гласът на херцога става пронизителен.

— Не го слушайте! Ще ви излъже! Стреляйте, глупаци!

— Защо пък да не го изслушаме? — обажда се някой.

Пребледнял от гняв, херцогът рязко се обръща назад.

— Кой го каза? Кой! Ще ви избия, негодници! Стреляйте!

Но войниците не помръдват.

— Чуйте! — извикваш ти. — Херцогът се страхува от истината, защото е потомък на виновника за всичките ни беди. Някога неговият прапрапрадядо е опитал да убие краля, а после с помощта на магьосник е отворил врата към света на чудовищата.

— Лъжеш! — пискливо крещи херцогът.

Разсмиваш се.

— Лесно може да се провери. Нека някой от хората да дойде с нас. Не се бойте, дворецът е празен. Чудовищата са преминали в своя свят.

— И какво? — злобно пита херцогът. — Да не би вътре да има жив свидетел на събития отпреди толкова векове?

— Не — отвърщаш ти. — Но в подземията на двореца има вълшебна кристално кълбо, което отговаря на въпросите. От него узнахме как са се появили чудовищата. Който дойде с нас, ще може да се убеди.

Херцог Демерал пребледнява още повече.

— Дори и така да е — възразява той, като с неимоверно усилие си възвръща спокойствието. — Все едно, аз съм законен владетел и тук се слуша моята воля. А моята воля е да умрете. Убийте ги!

В гласа му има тъй страшна сила, че войниците неволно посягат към лъковете. Но преди да стрелят, ти размахваш ръце.

— Спрете! Опомнете се! Нима ще убиете и Брине? Той също е потомък на кралския род. Помните ли, когато пристигнахме на острова, херцогът сам го призна!

— Така си е — промърморва някой.

— Мене ако питате, Брине също може да бъде херцог — добавя друг.

— И то по-свестен — съгласява се трети. Обезумял от ярост, херцогът измъква меч и се нахвърля върху собствените си хора. Но войниците нямат никакво желание да умрат, та дори и от ръката на своя владетел. С няколко удара те повалят Демерал и го омотават с въжета.

Сега е моментът! Втурваш се надолу по стъпалата и когато достигаш поваления херцог, смъкваш от шията му златния медальон. После високо изричаш:

— Потомъкът на предател не може да има власт над един свободен народ! Друг владетел ни трябва! — И като се обръщаш към върха на стълбището, размахваш медальона и извикваш: — Да живее херцог Брине!

За момент войниците се колебаят, сетне над площада избухват възторжените им възгласи.

Премини на **6**.

Земята под вас продължава да се тресе. Над цялата планина бавно се разстила грамаден черен облак, от който падат едри парцали сажди. В гърбовете ви блъска жарък вихър, изпълнен с мирис на изгоряло. Но експлозията е подплашила всичко живо наоколо, тъй че изминавате обратния път без премеждия и един час по-късно отново сте в тронната зала.

Продължи на [156](#).

— Положението е ясно — казва Брине. — Рискувахме, дойдохме дотук и разбрахме какво правят чудовищата. Вече не ни остава нищо друго, освен да се върнем и да избягаме някак от двореца. Съжалявам, но е така — друго просто не ни остава. Тримата сме прекалено малко, за да осъществи първоначалния план, пък и херцогът не би ни оставил да го сторим.

— Значи просто ще се признаем за победени, а? — подмята Халип.

— Добре де, дай друга идея като си толкова умен! — ядосва се Брине.

Ковачът се поколебава за миг, после дълбоко поема дъх и заявява:

— Аз предлагам да им съборим идола.

Няколко секунди царува смаяно мълчание. После Брине размахва ръце.

— Чакай малко! Да оставим настрана това, че оная канара едва ли ще падне толкова лесно. Да не задълбаваме и по въпроса какво ще ни правят чудовищата после. Но я ми кажи, как изобщо ще стигнем до идола? Още щом прекрачим между онези зверове, ще ни излапат с парцалите, както съм чувал да казваш.

— Няма! — упорито отвърща Халип. — И това съм измислил. Ще одерем три умрели чудовища, ще се загърнем в кожата им — и готово!

— По-луда идея не съм чувал през живота си! — избухва Брине. — Кагор, опитай се поне ти да вразумиш този приятел!

Ако си съгласен с Брине, мини на **26**.

Ако подкрепиш идеята на Халип, продължи на **173**.

— Не! — възразяваш ти. — И аз съм грохнал от умора, но тъкмо това е опасното. Заспим ли, няма да се събудим лесно... а сам знаеш какво ни чака, ако херцогът ни завари заспали. Или си забравил Авдур?

Макар и неохотно, Халип се съгласява с теб. Колкото до Брине, той като че ли е най-свеж от трима ви. Без повече колебания напускате града и се отправяте нагоре покрай реката.

Продължи на **188**.

— Ето, с това — многозначително разтърсва Халип грамадния си топор.

— Е, тогава мълчим и двамата — усмихва се Брине. — А този път и херцогът май ще трябва да мълчи.

Но се оказва, че не е точно така. Още щом излизате пред голямата врата, отдолу долита яростният вик на херцог Демерал:

— Ето ги! Стреляйте! Не ги оставяйте да се измъкнат повторно!

— Чакайте! — извикваш ти с всичка сила. — Не искате ли да узнаете истината? Не искате ли да чуете, че завинаги спасихме света от чудовищата?

Гласът на херцога става пронизителен.

— Не го слушайте! Ще ви излъже! Стреляйте, глупаци!

— Защо пък да не го изслушаме? — обажда се някой.

Пребледнял от гняв, херцогът рязко се обръща назад.

— Кой го каза? Кой! Ще ви избия, негодници! Стреляйте!

Но войниците не помръдват.

— Чуйте! — извикваш ти. — Ако ни се доверите, този свят отново ще принадлежи на хората. С общи усилия ще възродим древното кралство. Нима не желаете това? А херцогът се страхува от истината, защото е потомък на виновника за всичките ни беди. Някога неговият прапрапрадядо е опитал да убие краля, а после с помощта на магьосник е отворил врата към света на чудовищата.

— Лъжеш! — пискливо крещи херцогът.

Разсмиваш се.

— Лесно може да се провери. Нека някой от хората да дойде с нас. Не се бойте, дворецът е празен. Чудовищата са преминали в своя свят, а ние затворихме магическата врата.

— И какво? — злобно пита херцогът. — Да не би вътре да има жив свидетел на събития отпреди толкова векове?

— Не — отвръщаш ти. — Но в подземията на двореца има вълшебен кристален кълбо, което отговаря на въпросите. От него

узнахме как са се появили чудовищата. Който дойде с нас, ще може да се убеди.

— Лъжеш! — пискливо крещи херцогът.

Херцог Демерал пребледнява още повече.

— Дори и така да е — възразява той, като с неимоверно усилие си възвръща спокойствието. — Все едно, аз съм законен владетел и тук се слуша моята воля. А моята воля е да умрете. Убийте ги!

В гласа му има тъй страшна сила, че войниците неволно посягат към лъковете. Но преди да стрелят, ти размахваш ръце.

— Спрете! Опомнете се! Нима ще убие и Брине? Той също е потомък на кралския род. Помните ли, когато пристигнахме на острова, херцогът сам го призна!

— Така си е — промърморва някой.

— Мене ако питате, Брине също може да бъде херцог — добавя друг.

— И то по-свестен — съгласява се трети.

Обезумял от ярост, херцогът измъква меч и се нахвърля върху собствените си хора. Но войниците нямат никакво желание да умрат, та дори и от ръката на своя владетел. С няколко удара те повалят Демерал и го омотават с въжета.

Сега е моментът! Втурваш се надолу по стъпалата и когато достигаш поваления херцог, смъкваш от шията му златния медальон. После високо изричаш:

— Този коварен предател не може да има власт над един свободен народ! Друг владетел ни трябва! — И като се обръщаш към върха на стълбището, размахваш медальона и извикваш: — Да живее херцог Брине!

За момент войниците се колебаят, сетне над площада избухват възторжените им възгласи.

Премини на [204](#).

Два часа обикаляте из двореца, но не откривате нищо, освен прашни стаи, прогнили мебели и тук-там човешки кости. Обзема ви все по-мрачно настроение. Печално е да гледаш останките от някогашното великолепие.

— Знаели ли са какво ги чака, горките?... — тихо промърморва Халип.

Най-сетне отново се озовавате при разклонението на коридора, близо до мъртвото чудовище. Само тук не сте изследвали докрай и ти тръгваш напред.

Ако имате стара кожена торбичка, мини на [199](#).

В противен случай продължи на [153](#).

С див, оглушителен рев безбройните проснати чудовища скачат на нозе. Сетне се хвърлят напред, за да отмъстят за унищожаването на своя идол. Проклинайки безразсъдството си, ти изтегляш меча. С крайчеца на окото си забелязваш, че същото вършат Брине и Халип. Ала вече нищо не може да ви спаси. Успявате да повалите само няколко от зверовете. Останалите ви помитат като лавина и скоро от вас не остава нищо друго, освен кървави петна по замръзналата скала.

— Спокойно, Брине — намесваш се ти. — Имаме време за всичко. Нека първо да видим откъде идва този студен вятър, а после ще огледаме и останалата част от двореца.

И без да чакаш възражения, ти поемаш напред. Двамата ти приятели тръгват след теб. Леденият вихър продължава да се засилва и след малко виждаш източника му — голяма отворена врата в края на коридора.

Бавно се приближавате към вратата и прекрачвате отвъд нея.

Мини на [120](#).

Поклащаш глава.

— Не, Брине, не съм чак толкова смел като Халип. Смятам, че най-разумното ще е да опожарим двореца.

— Значи решено — кимва Брине. — Щом е тъй, да се хващаме на работа.

Мини на [92](#).

— Защото е по-благоразумен, затова! — тросваш се ти.

Халип навъсено оглежда Брине.

— Като е толкова благоразумен, да си е стоял в Бриам. Тъй де! Не стига, че го спасихме в клисурата миналата година, ами и взел да командва!

— Няма да командвам — примирително казва Брине. — Каквото решите двамата, това ще сторя, само мир да има. Дори ако трябва, ще приема твоята лудост, Халип. Но ми се струва, че пропуснахте и още една възможност — просто да се върнем и да избягаме от двореца.

Така е. Като най-благоразумен, сега ти ще трябва да избереш една от четирите възможности:

Да заобиколите отдалече долното плато и да потърсите от другата му страна вход към пещерата — мини на **179**.

Да се укриете някъде и да изчакате докато чудовищата се оттеглят към двореца — продължи на **194**.

Да се промъкнете до ямата, маскирани като чудовища — попадаш на **173**.

Да се върнете обратно и незабелязано да се измъкнете от двореца — отгърни на **87**.

Стреснати от сиянието на жезъла, чудовищата спират за миг.

— Скачайте в ямата! — изкрещява Халип. — Само това е спасението!

Брине мигновено изпълнява съвета му и изчезва в мрака. Тъй като ти се колебаеш, Халип те поваля с един удар, после сам скача подир теб.

Стоварваш се върху грамадна купчина кости, клони, камъни и какви ли още не вехтории, домъкнати тук от чудовищата като жертвоприношения за техния идол. Дълго се премяташ надолу, сетне те разтърсва удар и спираш замаян в подножието на грамадата.

Ослушваш се. Ревът отгоре е затихнал. Изглежда, чудовищата са решили, че не си заслужава повече да ви обръщат внимание.

Бавно се изправяш на нозе и опипваш главата си. На тила ти се издува едра цицина, но иначе всичко изглежда наред. А след миг напълно забравяш за болката, когато виждаш жезъла в ръката на Брине. Сега той сияе като факла.

Мини на **68**.

Изад ъгъла долита тропот на тичащи нозе, тъй че без повече колебания заобикаляте по една пресечка и побягвате към градската порта. Дотам има около десет минути път. Но съдбата ти е подготвила изненада. Избери продължението — **75** или **98**.

С див, оглушителен рев безбройните проснати чудовища скачат на нозе. Сетне се хвърлят напред, за да отмъстят за унищожаването на своя идол.

Ако имате магически жезъл, мини на [16](#).

В противен случай продължи на [193](#).

С крайчеца на окото си забелязваш как Халип и Брине се втурват подир теб. По-точно... втурва се Брине. Халип губи няколко секунди, за да грабне кожата и торбата с храна. Мислено го изругаваш за глупостта, но нямаш време за губене. Първите стрели вече свистят около теб. Хвърляш се зад ъгъла и спираш задъхан. След миг до теб се появяват Халип и Брине. Сърцето ти изстива, защото от гърба на ковача стърчат три стрели.

— Халип! — ахваш ти.

— Какво? — поглежда те той с недоумение. Пристъпваш към него, докосваш стрелите... и избухваш в смях. При бягството Халип е метнал дебелияте кожи на гърба си и макар че стрелите са ги пробили, не е станало най-лошото. Дръпваш кожата и този път ковачът изохква. Остриетата все пак са го одраскали, но досега напрежението му е попречило да усети раните.

— Ранен ли си? — трепва Брине.

— Дреболия — махва с ръка Халип. — Все едно бълха ме ухапала.

— Ще ти откъсна главата! — заканваш се ти. — Как можа да се спреш заради някакви си кожи?

— Ама ми спасиха живота, нали? — гордо възразява Халип. — Хайде, стига толкова приказки. Да бягаме, че ей сега ще ни погнат.

Оглеждаш се. Накъде смяташ, че ще е най-добре да побегнете?

Към градската порта — мини на **168**.

Из центъра на града — продължи на **185**.

Към крепостната стена — прехвърли се на **200**.

— Благодаря ви, верни мои поданици — шеговито подхвърля Брине. — Заедно успяхме да победим страшната заплаха.

— Хей, не се прави на толкова важен — весело се озъбва Халип. — Какво, като си херцог? Ако река, мога да ти откъсна главата като на пиле!

— С какво? — подкача го Брине.

Ако Халип още си носи бойната секира, мини на **189**.

Ако секирата е останала в света на чудовищата, продължи на **143**.

— Просто не мога да повярвам на очите си — прошепва Брине с потрепващ глас. — Един-единствен човек да покори всички тези чудовища!

— Оставете чудовищата на мен — също тъй тихо отвърща Халип, без да извърща глава. — Повече не ще дръзнат да припарят до магическата врата.

Продължи на **109**.

Брине дълго мърмори и ругае, но най-сетне се примирява с безумната ви идея. А след като веднъж я е приел, той става и най-активен в нейното осъществяване. Не представлява особена трудност да откриете три мъртви чудовища и да одерете жилавата им черна кожа. Все пак обаче това отнема около два часа. А когато поглеждаш резултата неволно те разтърсват тръпки на погнуса. Отвътре кожата са покрити с черна, лепкава кръв.

— Как ще наденем тая гадост? — възкликваш ти.

— Като трябва, ще я наденем! — твърдо отвърща Брине. — Нали толкова настоявахте!

— А, това лесно ще го оправим — намесва се Халип. — Като разпалим огън и ги обгорим от вътрешната страна, ще станат чистички. Можем и да ги изтъркаме с грапав камък, за да омекнат.

— А знаеш ли колко време ще ни отнеме това? — възразява Брине. — Да обработваш кожата не е като да ги дереш. Бавна работа е това. А пък аз, право да ви кажа, никак не искам да ме завари нощта в тоя проклет свят.

Струва ти се, че Брине преувеличава. Не си съвсем сигурен, но едва ли обгарянето на кожата ще ви отнеме толкова много време. Ако подкрепиш идеята на Халип, мини на **181**.

Ако си съгласен да използвате кожата в този вид, продължи на **106**.

— Нямаме избор — унило признаваш ти. — Остава ни само една възможност. Да се върнем и да избягаме от херцога.

Продължи на **87**.

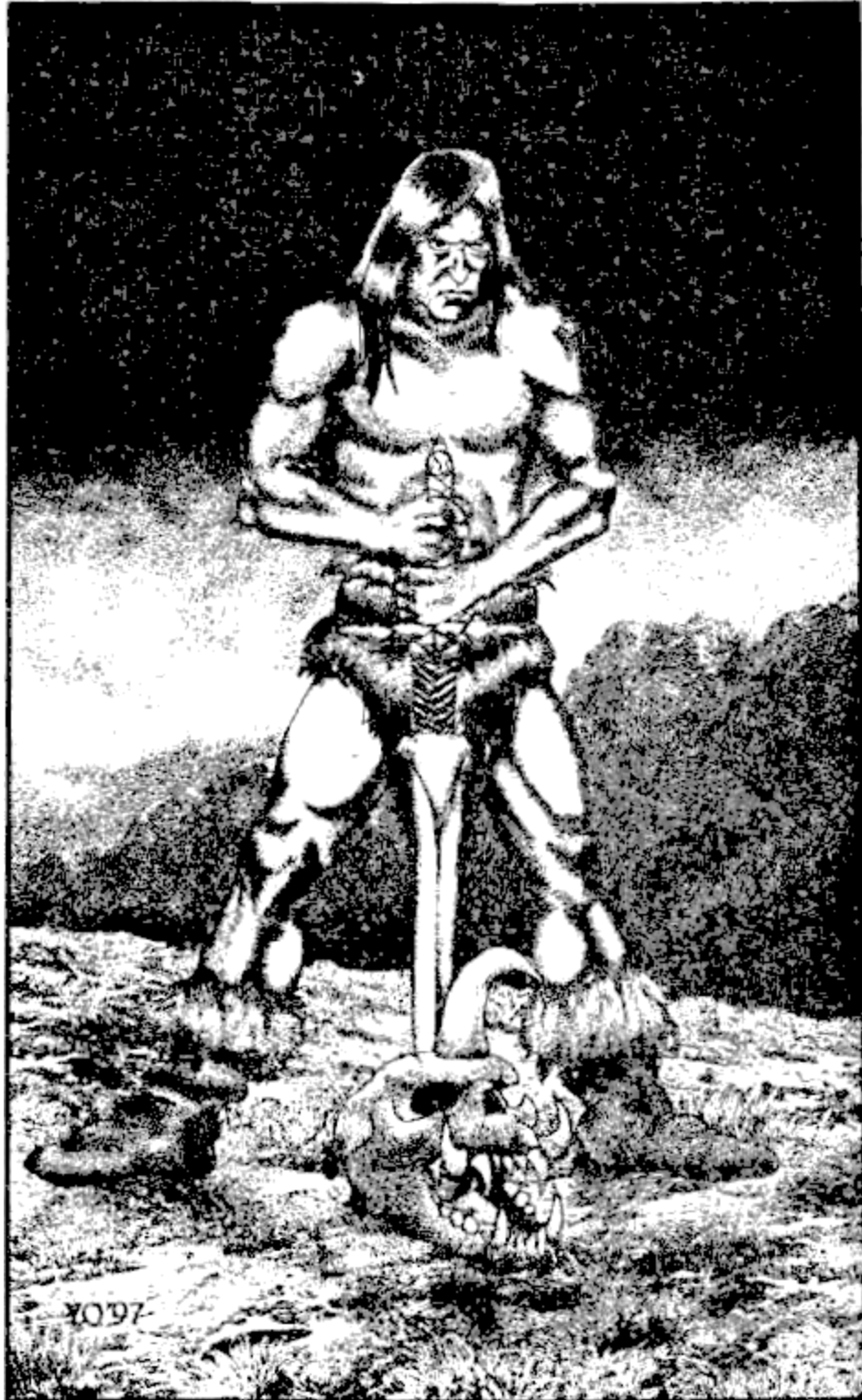
С див, оглушителен рев безбройните проснати чудовища скачат на нозе, за да отмъстят за унищожаването на своя идол. Проклинайки безразсъдството си, ти изтегляш меча. С крайцеца на окото си забеляваш, че същото вършат Брине и Халип. И изведнъж...

Несметното множество зверове отново се просва по очи върху замръзналата скала. Гневният им рев се е превърнал в глухи, изплашени стонове. Проследяваш плахите погледи на най-близките чудовища и виждаш, че са приковани право в Халип.

А ковачът наистина е страховита фигура. Стъпил здраво, с леко разкрачени нозе, той е захвърлил зверската кожа и надига грамадния си боен топор като герой от древните легенди. Какво ли си мислят чудовищата сега? Дали не им се струва, че призракът на някой от първите мъртви бойци се е върнал да търси разплата за опустошеното кралство? Не знаеш, но истината е пред очите ти — зверовете се прекланят пред онзи, който повали техния идол.

Ако имате жезъл, мини на [197](#).

В противен случай продължи на [172](#).

— Спокойно, Халип — намесваш се ти. — Имаме време за всичко. Нищо няма да ни стане, ако погледнем какво има там.

И без да чакаш възражения, поемаш надясно.

Премини на [153](#).

Когато чува, че си съгласен с идеята на Халип, Брине посърва.
После унило махва с ръка.

— Щом сте рекли, тъй да бъде. Веднъж се умира. Да вървим.
Продължи на [24](#).

— Бъди благоразумен, Халип — казваш ти. — Отсреща са чудовищата, а пред двореца дебнат хората на херцога и едва ли ще ни послушат. Нямаме друга възможност, освен да избягаме.

— Е, щом казваш... — неохотно се съгласява ковачът.

Мини на [85](#).

След дълги спорове решавате да предпочетете заобиколния път. Може и да е по-дълъг, но определено изглежда по-сигурен. Пък и ако не успеете, винаги ще имате възможността да осъществите някой от другите варианти.

Ала не се налага. Когато три часа по-късно достигате подножието на долното плато, виждате, че предположенията ви са се оказали верни. Над един стръмен сипеј зее входът на пещера. Нещо повече — този отвор е точно под стърчащата черна канара на идола. Няма съмнение, открили сте търсеното!

Трескаво се изкатервате догоре, изтичвате по дълъг каменен тунел... и спирате пред грамада от жертвоприношения — кости, камъни, съчки и всевъзможни предмети, домъкнати от разрушените градове. Хвърляш поглед към жезъла в ръката на Брине. Сега той сияе като факла.

Без да губите нито миг, тримата се спускате към подножието на грамадата и трескаво почвате да ровите из вехториите, натрупани тук от векове. Тежката работа продължава почти цял час, ала вие не усещате умората. И най-сетне чудото става — Халип измъква изпод някакъв прогнил дънер втория жезъл. Брине нетърпеливо го грабва от

ръката му и щом докосва двата жезъла един до друг, сиянието им става ослепително.

Предвождани от Брине като носител на светлината, вие предпазливо се връщате обратно по тунела.

Продължи на [34](#).

— Не! — възразяваш ти. — И аз съм грохнал от умора, но не можем да си позволим забавяне. Разполагаме само с няколко дни, преди чудовищата да излязат от двореца. Сега всяка минута е ценна. Нека първо да се отдалечим от града, а след това ще починем малко. Не помниш ли колко път има до долината?

Макар и неохотно, Халип се съгласява с теб. Колкото до Брине, той като че ли е най-свеж от трима ви. Без повече колебания напускате града и се отправяте нагоре покрай реката.

Продължи на **188**.

В края на краищата се оказва, че не е необходимо чак толкова много време. В горичката от бодливи дървета разпалват огън и обгарят вътрешността на кожата. След това се заемат да ги стържете с камъни, докато напълно се изчистват от мръсотията и поомекват.

Два часа по-късно ти оглеждаш резултата. Не чак толкова лош. Бавно се намятате с кожата и сега за някой не твърде взискателен наблюдател вие сте същински чудовища — черни, ноктести и рогати. Дори походката ви е тромава като на зверовете, защото се препъвате в прекалено големите кожи. Сърцето ти бие лудо. Знаеш, че решението ви е игра със смъртта. Но трябва да го осъществите. И ти повеждаш приятелите си надолу по склона.

Мини на [76](#).

Още от пръв поглед разбираш, че сте попаднали в тронната зала — същата, която преди малко ви показва магическият кристал. Ала сега всичко е покрито с дебел слой прах. Нозете на чудовищата са разчистили само една широка пътека, водеща право към магическия кръг, от който продължава да вее все същият леден вихър. Дълго се вираш смаян в този отвор и заснежената равнина отвъд него. Сега забелязваш, че снегът е утъпкан от минаването на безброй зверове. Къде са отишли? Защо всяка година се връщат в своя свят? Може би никога не ще узнаете отговора на тези въпроси...

Тръсваш глава и се оглеждаш. Край престола се търкалят купчинки прашни кости — останките от краля, херцога и магьосника. До тях, помръкнал и сякаш съвсем обикновен, лежи единият жезъл. Вдигаш го и описваш с него кръг около отвора, ала не се случва нищо. Без втория жезъл магията е невъзможна.

— И какво ще правим сега? — пита Халип.

Точно същия въпрос си задаваш и ти. Какво да предприемете?

Ако Брине има златен медальон, мини на **73**.

В противен случай продължи на **91**.

— Да живее херцог Брине! — повтарят вика ти войниците и се прекланят пред новия владетел.

За щастие Брине веднага влиза в играта. Той надява медальона на врата си, после величаво кимва на хората и бавно изрича:

— Благодаря, мои верни бойци. Засега вържете онзи там. Като се свести, ще реша как да постъпя с него. След това изчакайте, докато обсъдя положението с мъдрите си съветници Кагор и Халип.

Отдалечавате се към края на площада и сядате край една стена. Халип се ухилва.

— Значи и херцогски съветници станахме, а?

— А да не мислите, че ще ви оставя да мързелувате, след като ме насадихте да поема цялата отговорност за Херцогството? — отговаря в същия тон Брине. — Казвайте сега какво ще правим.

— Вече знаеш моето мнение — отвръщаш ти. — Щом разполагаме с толкова помощници, нищо не ни пречи да изкъртим достатъчно греди от старите здания и да подпалим двореца. Ще успеем, остават ни цели четири дни.

— Абе... — неуверено провлачва Халип. — То, че може, може. И сигурно ще успеем. Ама някак много ме мъчи любопитството, бе Кагор. Що да не надникнем в двореца поне за малко, че да видим какво правят вътре чудовищата?

— Ти си луд! — трепва Брине. — Ако влезем, ще трябва да сме само тримата, никой от войниците няма да ни последва. Малко ли ти беше досегашното?

— Е, аз само предлагам — въздъхва Халип. — Каквото речете, това ще правим.

Брине се вглежда в теб.

— Е, Кагор, да не би и ти да подкрепяш тази щура идея на нашия доблестен ковач?

Какво ще му отговориш?

Да — мини на **195**.

Не — продължи на **165**.

Отново се вглеждаш надолу. Макар и огромна, купчината не стига до ръба на ямата. От върха ви дели доста голямо разстояние — почти три човешки ръста. Нямате въже, тъй че ако искате да слезете долу, ще трябва да рискувате скок върху тази камара от ръбести и остри вехтории. Какво решаваш сега?

Да скочите долу — мини на [137](#).

Да се довериш на Халип и неговия топор — продължи на [109](#).

Постепенно тропотът на преследвачите затихва зад вас.

— Май се откъснахме — изпъхтява в движение Халип, без да изпуска кожата и торбата.

— Не спирай, че пак ще ни догонят — отвърща му също тъй задъхано Брине.

Продължавате да тичате, но непознатите улички ви объркват и десетина минути по-късно излизате отново там, откъдето сте дошли — пред двореца. За щастие наоколо няма жива душа, хората на херцога навярно търчат да ви търсят по лабиринта от улици. Спирате за момент да си поемете дъх и Брине промърморва:

— Тая игра не може да трае до безкрайност. Рано или късно ще ни открият.

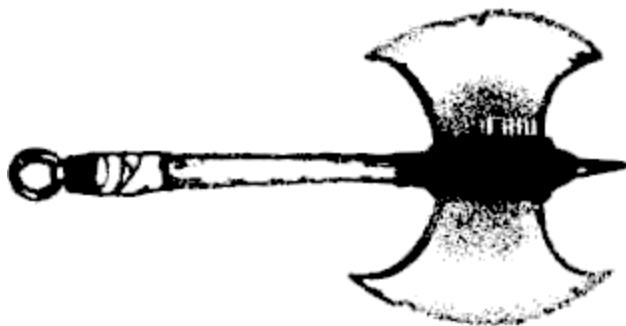
— Да, ама има едно място, където няма да ни търсят — заявява Халип.

Обръщаш се към него и виждаш, че сочи право към двореца.

Брине само хлъцва и възмутено размахва ръце. От изненада е загубил дар слово. Но и без думи личи, че е категорично против предложението. А какво ще кажеш ти?

Ще се съ согласиш с идеята на Халип — мини на [177](#).

Ще я отхвърлиш — продължи на [116](#).

Халип тревожно се вглежда в мрака под вас. Имате ли факла?

Да — мини на **201**.

Не — продължи на **192**.

Не, решаваш ти. Долу не би могло да има нищо интересно. Връщате се към централния коридор, минавате покрай мъртвото чудовище и продължавате напред. А леденият вихър става все по-силен и след малко виждаш източника му — голяма отворена врата в края на коридора.

Бавно се приближавате към вратата и прекрачвате отвъд нея.

Мини на [120](#).

Вървите почти без почивки през целия този ден и част от нощта. За щастие на следващия ден Брине забелязва едно от тайните скривалища на бриамците, от което се снабдявате с лодка. Ала въпреки всичко плаването срещу течението е безкрайно изморително. Към края на четвъртия ден не сте преодолели и половината път. Два дни по-късно около реката започват да се мяркат чудовища.

По това време обаче вече сте достигнали равнината отвъд планините и течението тук е по-спокойно.

На следващия ден пред вас се появява тясната клисура — единственият път към долината. Течението бушува из нея с такава сила, че да гребете срещу него е просто безсмислено.

Има само един начин да продължите напред — като се придържате за скалната стена с куки и прътове.

Борбата ви срещу водната стихия продължава през целия ден. Десетки пъти имаш чувството, че ще загинете, но всеки път успявате да оцелеете и да продължите напред. Вечерта ви заварва насред клисурата и се налага да пренощувате на една тясна скална площадка. А щом се развиделява, продължавате по-нататък.

И ето че най-сетне пред вас се появява долината. Уви, веднага след пристигането лошите ти предчувствия се сбъдват. Наистина, хората от долината ви посрещат като герои. Нали сте първите, които се завръщат от пътешествие по реката. Ала когато узнава за гибелта на сина си Удо, Първият старейшина Стипур вече не крие своята враждебност.

— Прав бях, когато ви призовавах да забраним това безумие — обръща се той към останалите старейшини. — Сега сами виждате, че от външния свят не можем да очакваме нищо добро. Предлагам да преградим клисурата със скали и дървета, тъй че повече никой да не повтори нелепата дързост на Кагор и Халип. Предлагам още да ги задължим заедно с чужденеца да се заселят в дъното на долината, където да бъдат под непрестанно наблюдение.

Колкото и да протестираате, решението е прието единодушно. Това е краят на вашето приключение. Повече никога не ще успеете да се измъкнете от долината.

— Ето, с това — многозначително разтърсва Халип грамадния си топор.

— Е, тогава мълчим и двамата — усмихва се Брине. — Трябва да те уважаваме вече, нали си херцогски съветник!

И без повече разпавии тримата тръгват към изхода.

Когато излизате пред голямата врата, от подножието на стълбището ви посрещат тревожните погледи на войниците. Брине вдига ръце и високо извиква.

— Свърши се! Магическата врата към света на чудовищата е затворена завинаги! От днес този свят отново принадлежи на хората!

Премини на [204](#).

— Стига сте се карали! — повишаваш глас ти. — Може и да съм луд, но мисля, че Халип има право. Няма как да разкрием тайната, без да минем през тази врата.

— Че си луд, луд си... — промърморва Брине, после изведнъж се усмихва широко. — Обаче най-лошото е, че и аз взех да пощурявам като вас двамата. Добре, да вървим!

Премини на [55](#).

Халип отваря уста да възрази, но ти бързо вдигаш ръка.

— Трай си, Халип! Нека поне веднъж да послушаме Брине, нищо че е херцог. Херцозите също понякога имат право.

Ковачът се размива и без да спори, тръгва след теб към изхода. Решението е взето — дворецът трябва да бъде унищожен.

Мини на [92](#).

— Абе, вие все се врите, където не ви е работа — недоволно мърмори ковачът. — Ще си потрошим главите в тъмното.

— Няма, Халип — успокоява го Брине. — Ще си направим факла.

— Че от какво ще я направиш?

Брине отваря кожената торбичка и изважда отвътре плътно запушена кратунка.

— Ето, с това. Последният дар на стария Берат.

Щом измъква запушалката, в застоялия въздух моментално се разнася острият мирис на земно масло. Брине изтичва назад, хлътва в една стая и когато се връща, носи крак от счупено столче и няколко вехти парцала. След пет минути факлата е готова. Под жълтеникавата светлина на пламъка вие бавно тръгвате надолу.

Продължи на [155](#).

Сега проклинаш безразсъдството, което те тласна да се съгласиш с Халип. И в този миг чуваш отчаяния вик на Брине:

— Скачайте в ямата!

Луд ли е? Та вие дори не знаете какво има долу!

Ако послушаш Брине, мини на **202**.

Ако предпочетеш да останете и да се биете, продължи на **119**.

След дълги спорове решавате да се укриете. Устройвате си бивак в гората от бодливи дървета и три дни чакате, мръзнейки от студ, защото не смееете да запалите огън.

На четвъртия ден виждате как в далечината по пъртината се задава безкрайна върволица от чудовища. Изглежда, че планът ви ще успее.

Уви, не сте се съобразили с острото обоняние на зверовете. Внезапно десетки от тях спират, започват да душат въздуха... и решително се отправят към горичката.

Това е краят. След дълго преследване ще бъдете настигнати и разкъсани въпреки отчаяната си съпротива. Загивате само защото ти не избра най-правилното решение!

— Да, подкрепям я! — решително отговаряш ти. — Не бива да действаме, преди да сме узнали с какво си имаме работа. Поне така смятам аз.

— Е, щом сте двамата срещу мен, трябва да преклоня херцогската си воля — мрачно се усмихва Брине. — Да вървим... и дано нейде там не намерим смъртта си.

След като заръчва на войниците да чакат, той ви повежда нагоре по широкото стълбище на двореца. Няколко минути по-късно тримата прекрачват прага и мигновено насреща ви лъхва студен вятър.

— Какво е това? — трепва Халип.

— Не знам — вдигаш рамене ти. — Миналата година, когато се промъкнах дотук, пак духаше така.

— И моят учител, старият Берат, разказваше за тоя вятър — обажда се Брине. — Той на няколко пъти с риск за живота си беше идвал до портите на двореца.

Халип плахо се озърта към теб.

— Ами ако това е вятърът на смъртта? Не се смей, Брине! Тая приказка съм я чувал в една стара песен. Леденият вихър на смъртта, тъй го наричаха.

— Това са само измислици на древните бардове — възразява Брине. — Смъртта си е смърт и няма нищо общо с разните му там ветрове.

— Не бой се, Халип — добавяш ти. — Минахме през толкова изпитания заедно, та сега ли ще загинем? Не помниш ли срещу колко чудовища се бихме през последните дни?

— Да, ама тогава бяхме в кулата и имахме огън, а сега чудовищата... — Изведнъж Халип млъква и се оглежда с широко разтворени очи. — Хей, чакай малко! Къде са чудовищата? Нали ги видяхме как влизат! Мислех, че тук ще е натъпкано като слънчогледова пита, а то...

Двамата с Брине също оглеждат смаяно пустия коридор. Халип е прав. Няма нито едно чудовище, само леденият вятър продължава да

вее в лицата ви.

— Не ми харесва тая работа — промърморва Брине. — Пак ви казвам, дайте да се върнем и да преминем към стария план. Кой знае какви страхотии ни чакат вътре.

Този път се колебаеш и ти. Ако смяташ, че най-разумното ще е да опожарите двореца, без да го изследвате, мини на **191**.

Ако любопитството ти е по-силно от тревогата, продължи на **104**.

— Хайде, Брине, да вървим — обажда се Халип и изведнъж гласът му става тревожен. — Хей, какво ти е?

Обръщаш се и виждаш, че Брине е пребледнял. Без да обръща внимание на тревожните ви въпроси, той не откъсва поглед от жезъла в ръката си. Ти също се вглеждаш... и ахваш. Над жезъла отново се разлива слабо, но все пак ясно различимо сияние!

— Видяхте ли! — тържествуващо възкликва Халип. — Какво ви казвах? Ще намерим втория жезъл!

— Как? — трепва Брине.

— Ама че си прост! — ухилва се ковачът — Не помниш ли какво видяхме в кълбото? Когато се приближат един до друг, двата жезъла започват да светят. Сега остава само да вървим напред, а сиянието ще ни подскаже дали сме на правия път или не.

Не се удържаш и с всичка сила тупваш Халип по рамото.

— Браво, мой човек! Отсега нататък ако някой каже, че не си умен, повикай ме да му откъсна ушите.

— И сам мога! — гордо се усмихва ковачът. — Хайде да вървим.

Премини на **84**.

— Вижете, вижете! — възкликва развълнувано Брине.

Обръщаш се към него. Той също е захвърлил кожата и сега жезълът в ръката му сияе почти толкова ярко, колкото във видението, което ви показва магическият кристал.

— Няма съмнение, вторият жезъл е в онази яма! — сочи настрани Брине. — Нека слезем да го потърсим!

Пристъпваш към ямата и поглеждаш в полумрака. Надолу пространството се разширява и се превръща в просторна пещера, сред която за безброй векове е натрупана грамадна купчина от жертвоприношения — кости, камъни, съчки и всевъзможни предмети, домъкнати от разрушените градове.

— Вече не ни е потребен вторият жезъл — възразява Халип, без да отпуска топора. — Оставете чудовищата на мен, повече не ще дръзнат да припарят до магическата врата.

Ако си съгласен с Брине и желаеш да потърсите втория жезъл, мини на [184](#).

Ако вярваш, че Халип ще се справи с чудовищата, продължи на [109](#).

Чак сега напрежението на преживяното се стоварва с пълна сила върху плещите ви. Залитайки като пияни, вие тръгвате към изхода, но изведнъж Брине вдига ръка.

— Чакайте малко! Отвън ни дебнат хората на херцога.

— Ами... дайте да се измъкнем незабелязано — предлага Халип. Разсмиваш се от все сърце.

— Халип, ти си непоправим! Толкова пъти ни тласкаше към най-лудите решения, та тъкмо сега ли намери да бъдеш предпазлив? Не, приятели! Ще излезем да разкажем истината на хората.

— Не ми се подигравай! — весело се озъбва Халип. — Трай си, че ще ти откъсна главата като на пиле!

— С какво? — подкача го Брине.

Ако Халип още си носи бойната секира, мини на [161](#).

Ако секирата е останала в света на чудовищата, продължи на [95](#).

Когато минавате край останките на стария Берат, ти неволно потръпваш и се питаш дали и вашите кости няма да лежат нейде. Тръсваш глава, за да прогониш мрачните мисли. Сега те могат само да ти навредят.

След малко отпред се появяват стъпала, чезнещи надолу в мрака. Слизал ли си вече по тях?

Да — мини на **201**.

Не — продължи на **192**.

Постепенно тропотът на преследвачите затихва зад вас.

— Май се откъснахме — изпъхтява в движение Халип, без да изпуска кожата и торбата.

— Не спирай, че пак ще ни догонят — отвърща му също тъй задъхано Брине.

Продължавате да тичате и не след дълго пред вас се извисява огромната крепостна стена. Забеляваш наблизко стръмна стълбичка, която води нагоре към бойниците и махваш с ръка на приятелите си.

— Да се качим! Може би там ще открием начин да напуснем града.

Сам не знаеш какво си очаквал, но съдбата се оказва благосклонна към вас. Когато стъпвате горе, виждате пред себе си буйните корони на няколко вековни дървета, израсли до самата стена. Не би представлявало никаква трудност да се спуснете по тях. Каниш се да споделиш това с приятелите си, когато Халип замислено промърморва:

— Абе... какво ще бягаме? Има си и тук сигурно скривалище, където ония никога няма да ни потърсят.

Обръщаш се към него и виждаш, че сочи право към центъра на града, където е дворецът.

Брине само хлъцва и възмутено размахва ръце. От изненада е загубил дар слово. Но и без думи личи, че е категорично против предложението. А какво ще кажеш ти?

Ще се съгласиш с идеята на Халип — мини на [130](#).

Ще я отхвърлиш — продължи на [79](#).

Брине отново запалва факлата и под трептящата светлина на пламъка вие слизате надолу. Отляво се тъмнее коридорът на подземната тъмница и като поглежда натам, Халип не успява да удържи тръпките си. Надясно също има коридор. Били ли сте вече там?

Да — мини на **32**.

Не — продължи на **13**.

Нямаш време за размисли. Каквото и да те чака долу, все ще е по-добро от ноктите на чудовищата. И ти се хвърляш надолу, следван от Брине и Халип.

Стоварваш се върху грамадна купчина кости, клони, камъни и какви ли още не вехтории, домъкнати тук от чудовищата като жертвоприношения за техния идол. Докато се премяташ надолу, остра болка пронизва лявата ти ръка. Сетне те разтърсва удар и спираш замаян в подножието на грамадата.

Ослушваш се. Ревът отгоре е затихнал. Изглежда, чудовищата са решили, че не си заслужава повече да ви обръщат внимание.

Бавно се изправяш на нозе и огледаш ръката си. Раздрана е над лакътя, но раната не изглежда сериозна, макар че кърви обилно.

В този момент те стресва глухото възклицание на Брине. Обръщаш се и го виждаш как отстъпва пред две чудовища. Вероятно в устрема да ви нападнат, те са се сгромолясали подир вас. Сега обаче изглеждат изплашени и объркани. Забравили апетита си за човешко месо, двата звяра се щурат насам-натам с жално скимтене.

— Какво ги гледаш? — изревава Халип. — Сечи!

Ако си съгласен незабавно да нападнете чудовищата, мини на **101**.

Ако предпочиташ да изчакате малко, продължи на **61**.

Усмивката на херцог Демерал става победоносна.

— Ето я значи истината! — подигравателно възкликва той. — Чухте признанието му! Дошъл е в Херцогството с една-единствена цел — да грабне властта. Чухте ли? Някакъв си скитник иска да ви управлява! А другите двама го подкрепят. Какво наказание заслужават измамници като тези тук?

Една-две секунди войниците се колебаят, после бавно посягат към оръжията си. Разбираш, че времето за приказки е отминало. Какво трябва да предприемете сега?

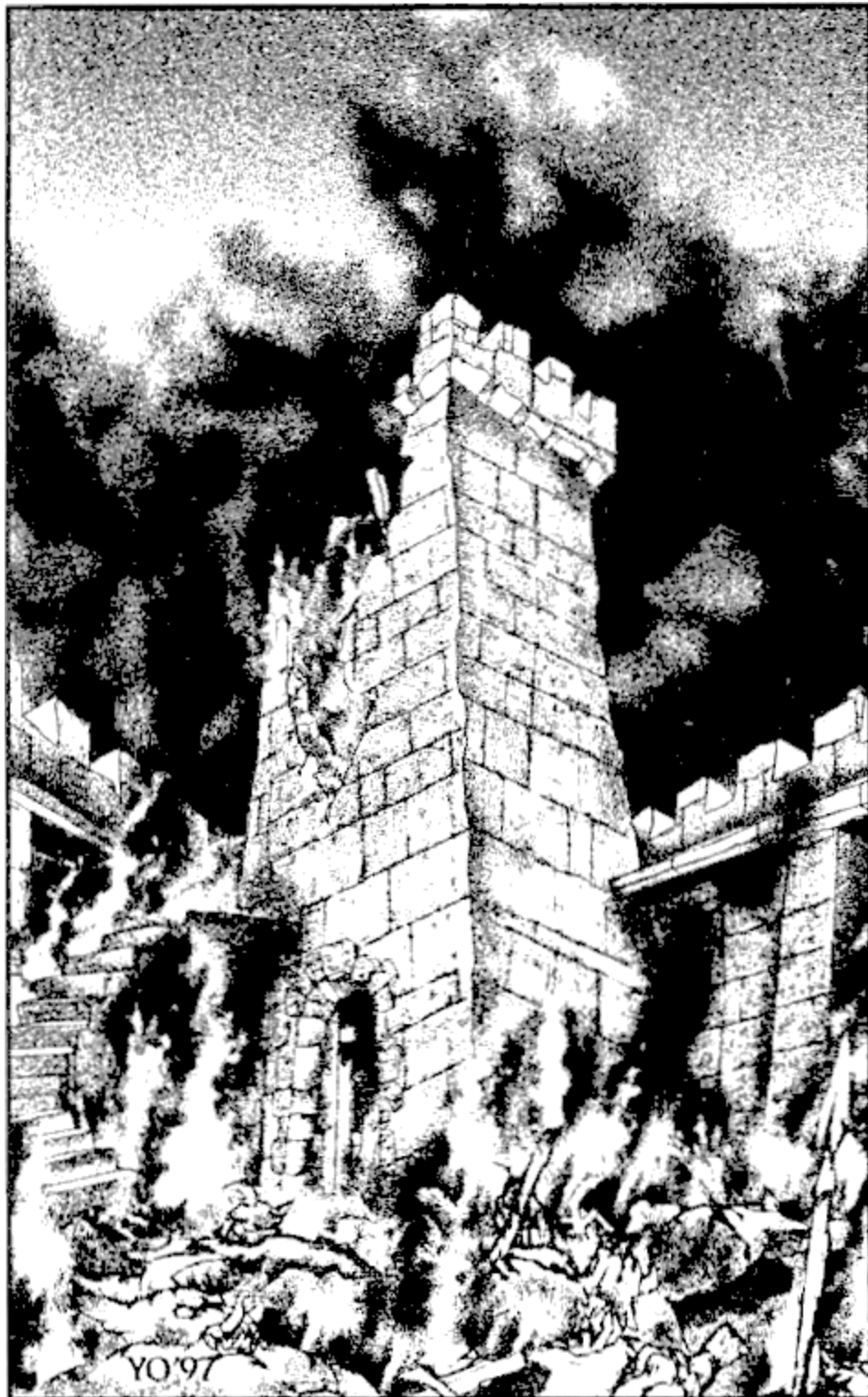
Да се биете — продължи на [14](#).

Да бягате незабавно — прехвърли се на [27](#).

Още цяла седмица чакате, изпълнени с тревога и някакъв суеверен страх, че въпреки всичко чудовищата ще открият начин да се завърнат. Час по час ходите да проверявате в тронната зала. Но магическата врата наистина е затворена завинаги.

Продължи на [205](#).

Един месец по-късно тримата седите на крепостната стена и гледате надолу към древната столица. Сега изглежда просто невероятно, че тези оживени улици някога са били пусти и над тях е царувала глуха тишина. Днес тук можеш да срещнеш и островитяни, и бриамци, и хора от долината.

В центъра на града е най-оживено. Натам непрекъснато сноват каруци с пръст и камъни. Стотици работници се трудят неуморно, за да изпълнят повелята на новия си херцог — над някогашния кралски

дворец да се издигне могила, под която да погребете завинаги спомена за чудовищата. Някъде между тези хора мъкне тежките кошове и бившият херцог. Присъдата на новия владетел бе милостива — само десет години принудителен труд за коварството, което едва не провали плановете ви.

— Е, Халип, как се чувстваш напоследък като херцогски съветник? — весело пита Брине.

Ковачът вдига рамене.

— Ако искаш да знаеш, това ти беше най-глупавата идея. Намерил от кого да търси съвети! Да слушаш Кагор, разбирам — той е умно момче. Ама мен... Най-добре пак да си стана ковач. Нали знаеш, камъкът си тежи на мястото.

— Не се оплаквай, ще свикнеш — успокоява го Брине.

Халип поклаща глава.

— Абе, то... като херцогски съветник може и да се оправя някак. Ама като кралски...

— Кралски ли? — сепва се Брине.

— А ти какво мислиш? — размахва Халип ръка към хоризонта. — Че всичките тия необятни земи ще си останат само херцогство? Не, драги. Безброй хора ще ги заселят и все някой трябва да им бъде крал.

Без повече да слушаш какво си говорят, ти подпираш лакти на топлия камък и се заглеждаш в далечината. И сякаш виждаш новото, необятно кралство — онова, което ще израсне през идните години. А какво ли ще е след векове? Дали някой ще знае, че всичко това съществува само защото един ден ти и Халип тръгнахте на безумно пътешествие по Реката, от която никой не се завръща?

... и разказват легенди прастари за добрия крал Брине — как с храбрите си съветници Халип и Кагор тръгнал срещу несметна орда от чудовища, за да ги победи и да освободи земите си. Истина ли е било туй, никой не знае, понеже от тогаз са минали много и много векове. Ала мъдрият вярва на легендите, без да пита истина ли са те или не...

КРАЙ

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.